

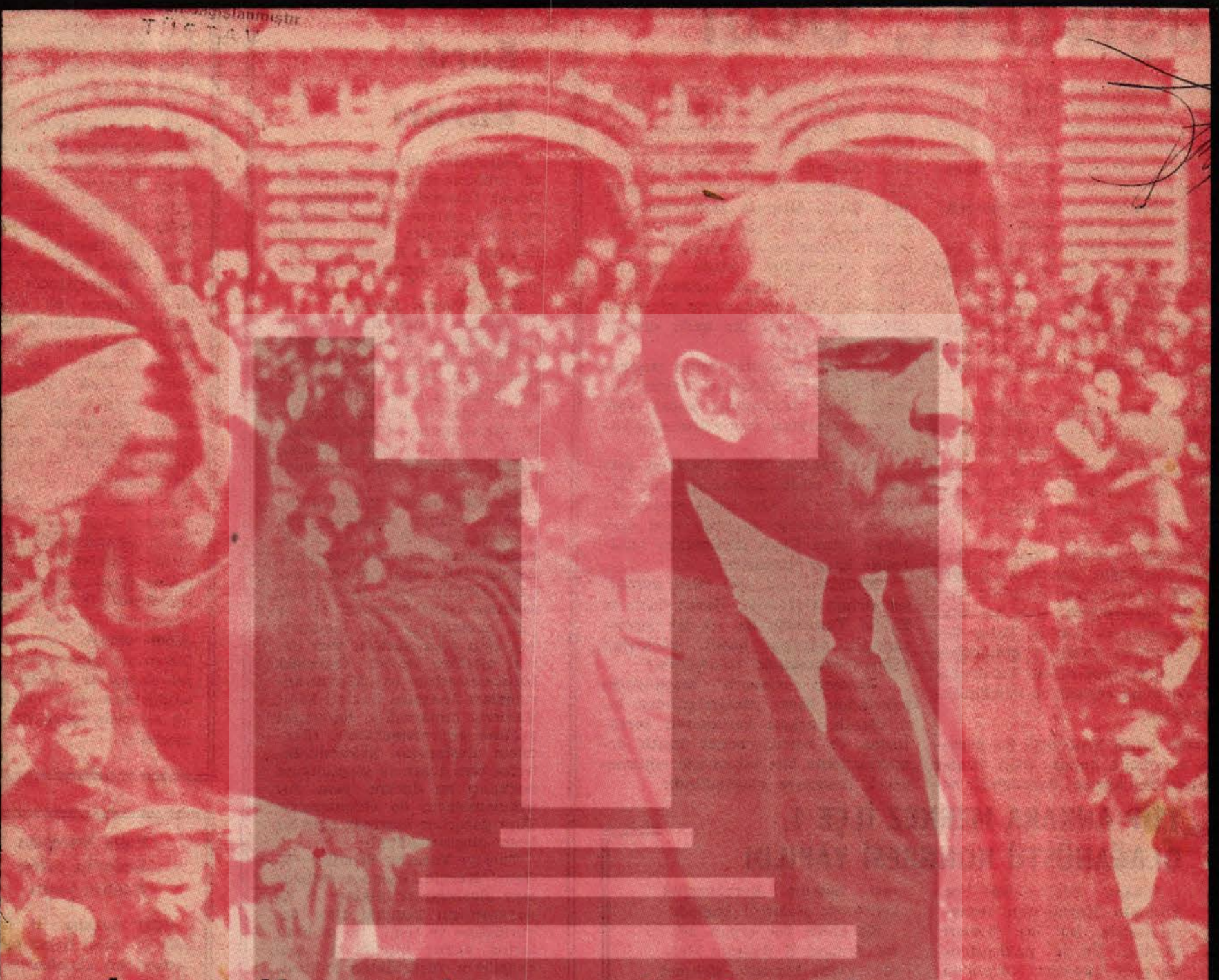
**BÜTÜN
ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ
BİRLESİN!**

tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

kitle

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
26 OCAK 1976 250 Krş.
YIL: 3 SAYI: 93

haftalık sosyalist gazete

**KİMSE CÜRET EDİP DEMESİN Kİ
LENİN YOK:
ÖLÜMÜ YIKMADI BİZİ.
ESKİSİNDEN DAHA DA ÇETİN VE KARARLI,
BÜTÜNLEYECEĞİZ ESERİNİ... ESERİMİZİ.
S.YESENİN**

'den haberler

Y. Yusufoglu ; "Türkeş Klâsik Bir Faşisttir,, Dedi

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoglu 142. maddeyi ihlalden tutuklu olarak yargılandığı bir dava ile ilgili yapılan sorgusu sırasında «Başbakan Yardımcısı Türkeş Klasik bir faşisttir.» dedi.

Mahkeme bu davadan Yusufoglu'nun tahliyesine karar verdi.

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoglu «basın yoluyla komünizm propagandası yaptığı ve devlet kuvvetlerini tahkir ettiği» iddiasıyla 21 Ocak günü tutuklu olarak duruşmaya çıkarılmıştır. Duruşma kalabalık bir partili gurubu tarafından izlenmiştir.

Devlet kuvvetlerinin tahkir edildiği iddia edilen yazının kendisi tarafından «Başbakan yardımcısı ve klasik bir faşist olan Türkeş'in komandoların polis kuvvetlerinin yardımcısı olduğunu beyan etmesi üzerine yazıldığı» söylemiştir.

Sorgusunun daha sonraki bölümünde Yusufoglu, savcının yazdığı yazılarda bulunmayan hususları varmış gibi gösterdiğini, açık bir tahrifat yaptığını ve bilirkişi Sahir Erman'ın bilimsel yeterliği olmadığını ve işçi sınıfı mücadelesi karşısında taraf olduğunu söyledi ve bilirkişilikten reddetti.

Daha sonra Yusufoglu bu duruşmada yargılama konusu olan yazılar hakkında Cumhuriyet Savcılığının so-

ruşturma yürüttüğünü, ancak tutuklama isteğinde bulunmadığını, fakat ayrıca sıkıyönetimin bitmesine bir hafta kala Askeri Mahkeme tarafından hakkında giyabi tutuklama kararı alındığını ve bu kararın hukuk dışı olduğunu, Anayasa Mahkemesi tarafından kanıtlanmış olan Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından «vica-hi»ye çevrildiğini, bütün bunların kendisi mevcut siyasi iktidara karşı mücadele eden bir partinin yöneticisi olduğu için siyasi bir baskı niteliği taşıdığını söyledi.

Verilen bir aradan sonra mahkeme TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoglu'nun tahliyesine, ancak yurt dışına çıkmaktan men edilmesine karar verdi.

Öte yandan Kitle Gazetesi eski yazı işleri sorumlularından İlhan Eryılmaz'a üç yıl ağır hapis cezası verilmiş, mahkeme yargıtay yolu açık olmak üzere İlhan Eryılmaz'ın tahliyesine karar vermiştir.

Kitle'nin eski yazı işleri müdürleri Orhan Doğançay, Hamit Çaylı ve Yalçın Yusufoglu da sık sık kovuşturmaya uğruyor, basın suçundan aylarca cezaevinde tutuluyorlar.

Egemen çevrelerin sosyalistlere uyguladığı baskı yöntemlerinden biri olarak, arkası kesilmeyen soruşturma ve kovuşturmalara kısıtlı demokrasilerde bile tahammül edilemeyecek boyutlara ulaşmaktadır.

TSİP ANKARA MERKEZ İLÇE 1.

OLAĞANÜSTÜ KONGRESİ YAPILDI

Ankara Yenimahalle İlçe Yönetim Kurulu'nun feshedilmesiyle, bu ilçe üyeleri Merkez İlçe'ye nakledilmiş ve yeni Yönetim Kurulu'nu oluşturmak için 11 Ocak Pazartesi günü Ankara Merkez İlçe Örgütü 1. Olağanüstü Kongresini yapmıştır.

Açılış konuşmasını İlçe Başkanı Barış Turak yapmış; Parti içindeki sapmalardan, Ankara İlinde, özellikle sağ sapmanın disiplin tanımaz ve likidasyona varan çalışma tarzını eleştirerek sapmaların Parti'ye sadık Parti'ye inanchli üyelerin tavis ve uzlaşma tanımaz bir mücadele yürütmeleriyle etkisiz hale getirildiğini belirtmiştir.

Burjuvazinin baskılarını öncelikle Partimiz üzerinde yoğunlaştırdığını söyleyerek Türkiye topraklarında, proletarya partisinin Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin mi-

rası üzerine kurulacağını belirterek sözlerini bağladı.

Kongrede üst organ adına, Ankara İl Başkanı Mehmet Yücel konuştu. Mehmet Yücel, sapmaların çeşitli yollardan Parti dışına düşmelerinden sonra Partinin homojen bir yapıya kavuştuğunu, sapmaların getirdiği hantallık ve lafazanlıklar yüzünden düzenli çalışamaz hale gelen organların çalışır hale geldiğini belirtti. Yığın örgütlerinde parti prestijinin arttığını, kitlelerle bağların geliştiğini vurguladı.

Seçimlerden sonra yeni seçilen Yönetim Kurulu kendi arasında aşağıdaki şekilde görev bölümünü yapmıştır:

Başkan: Gürkan Gezim, Sekreter: Semih Gümüş, Sayman: Aytunç Altay, Üye: Rasim Aktaş, Üye: Bayram Göloğlu, Yedek Üye: Oğuz Yaman, Yedek Üye: Ayhan Cindil.

Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Kurul Kararı

Geçtiğimiz günlerde yapılan ve antidemokratik girişimlerle Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı çıkılan Genel Kurulda alınan kararları, TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'a yazılan teşekkür yazısını aynen yayınıyoruz:

Genel Kurulu Kararı

«Türkiye imzalamış olduğu İnsan Hakları Evrensel Bildirisi, İnsan Haklarının korunmasına ilişkin Roma Sözleşmesi ve son Helsinki Belgeleriyle ülkede yaşayan herkese düşünce ve kanaatlerini serbestçe açıklama, bilim ve sanatı serbestçe yayma özgürlüklerini tanımıştır.

Bu uluslararası yükümlülüklerin iç hukuka yansımaları 1961 Anayasası'nın 20., 21 ve 22-26. maddeleriyle mümkün olabilmis ise de fikir özgürlüğünü ortadan kaldıran ceza yasalarının özellikle faşist kaynaklı 141 ve 142. maddelerle 312. maddede yer alan fikir suçları, yarı askerî nitelikte Devlet Güvenlik Mahkemelerinin varlıklarını korumaları Anayasal hakları kağıt üzerinde bırakmakta, toplumsal yaşama geçirmemektedir. Ülkemizin uluslararası yükümlülüklerine ters düşen ve saygınlığına dokunan bu durum, yasa dışı uygulamaların da eklenmesiyle Türk yazarları üzerinde ağır bir baskı oluşturmaktadır.

Türkiye Yazarlar Sendikası II. Genel Kurulu, imzacısı olduğumuz uluslararası belgeler ile Anayasamızın tanıdığı fikir özgürlüğüne ve temel insan haklarına aykırı nitelikteki yasal engellerin yürürlükten kaldırılması için yetkili ve görevli makamlar ve kişilere başvurulmasına ve bu durumun kamuoyuna duyurulmasına karar vermiştir.

Türkiye Yazarlar Sendikası II. Genel Kurulu adına Kongre Başkanı Aziz Nesin»

Teşekkür Yazısı:

«Sn Ahmet Kaçmaz
TSİP Genel Başkanı

Genel Kurulumuza gösterdiğiniz güven ve ilgiye Türkiye Yazarlar Sendikası II. Genel Kurulu adına teşekkür etmeyi bir borç biliriz.

Halkın vazarı olma görev ve sorumluluğunu taşıyan Türk yazarları olarak halkın yararı, çıkarı ve mutluluğu adına girişilecek her türlü savaşında bütün devrimci demokratik kuruluş ve partilerin yanında olduğumuzu bir kere daha belirtiriz. Saygılarımızla.

Türkiye Yazarlar Sendikası»

ABDÜRRAHİM GÖRÜR TUTUKLANDI

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Başkanlık Kurulu bir bildiri yayınlarak Devlet Güvenlik Mahkemelerinin hukuk dışı durumlarına rağmen faaliyetlerini arttırdığını ve Adana'da TSİP'in kapalı salon toplantısında konuşan parti üyesi Abdürahim Görür'ü TCK. 142/1'ten tutukladığını açıklamıştır.

Başkanlık Kurulu bildirisinde «Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararından sonra DGM'lerinin faaliyetlerine devam edemeyeceğini belirtmiş bir mahkemeydi. Yargıtay Daireler Kurulunun, Adana DGM'nin bu kararını bozmasından sonra, bu mahkeme ilk icraatını partimizin Adana'da düzenlediği kapalı toplantıda konuşan üyemiz Abdürahim Görür'ü Ceza Kanununun 142/ maddesinden tutuklayarak yapmıştır. Bu olay Devlet Güvenlik Mahkemelerinin nasıl çalıştığını ve MC iktidarının elinde nasıl bir silâh haline geldiğini gösteren tiplik bir olaydır. Fikir özgürlüğünün, demokratik hakların DGM'leri eliyle nasıl gasbedildiğinin son örneğidir. Partimiz tüm demokrat güçlerle birlikte genel olarak demokrasinin ülkemizde yerleştirilmesi, özel olarak da DGM'lerinin kaldırılması için tüm gücünü seferber edecektir.» denmektedir.

Polis Nurettin Bediz'in evine Baskın yaptı

TSİP Antalya İl örgütünün en yasal hakkı olan önceden izin almaksızın bildiri dağıtma hakkı, Antalya polisi tarafından engellenmek istenmiştir. Bildiri dağıtan bir sosyalist arkadaşına engel olmak isteyen polisler TSİP Antalya İl Sekreteri Nurettin Bediz, müdahale etmeye hakları olmadığını hatırlatmış ve bunun üzerine zorla 1. Şubeye götürülmüştür.

Avukatların gerekli uyarıyı yapmalarından sonra serbest bırakılan İl Sekreterinin bu defa evi basılmıştır. Gece 01.00 den sonra tekme ve tabanca ile yapılan baskında «aradıklarını» bulamayan polisler önce sınırlanmış daha sonra «özür» dileyerek çekip gitmişlerdir.

Antalya'da polisin bu tutumu, çeşitli çevrelerde protestolara yol açmaktadır.

GELİŞEN MÜCADELE VE GÖREVLER

Yurdumuzda MC iktidarının sürdürüldüğü faşist tirmanma çabası ve ona karşı kitleler düzeyinde işçi sınıfının başı çekmesiyle gitgide daha ileri boyutlara ulaşan sosyal direniş, dünya çapında süregelen evrensel mücadelenin bir parçasıdır.

Bu mücadele sosyalist sistemle gitgide gerileyen ve gerildikçe azgınlaşma eğilimleri artan emperyalizm arasındaki mücadeledir; emperyalist ülkelerin işçi sınıflarıyla gitgide tahakkümleri dayanılmaz hâle gelen kapitalist tekeller ve onların siyasi temsilcisi burjuva iktidarlar arasındaki mücadeledir; nihayet, gitgide bağımsızlık ufku genişleyen dünya halklarının emperyalizme ve emperyalist işbirlikçilerine karşı verdikleri kurtuluş mücadelesidir. Bunların hepsi, son tahlilde, çürüyen ve çöken sermaye ile yükselen emel güçleri arasındaki temel mücadelenin birer veçhesidir.

EMPERYALİZM DÜNYA ÇAPINDA GERİLİYOR.

Emperyalizm Uzak Doğuda sosyalistlerin başını çektiği halk kurtuluş savaşlarında uğradığı ağır hezimetten sonra şimdi Orta Doğuda ve Afrika'da kendine yeni ideolojik ve askeri savunma mevzileri elde etmeye, elindekileri tahkim etmeye savaşıyor. Her iki bölgede de, bağımsızlıkları uğruna mücadele eden halkların yanında sosyalist sistemi karşısında buluyor.

Avrupa tekeli burjuvazisi Portekiz'de türlü «devrimci» ve «sosyalist» kılıkla akımlarla birlikte işçi sınıfıyla doğrudan cebelleşirken, İspanya'nın Franko artığı faşist rejimi işçi sınıfını tüm demokratik ve yurtsever güçlerle birlikte karşılarında ayağa dikilir görmenin telâşi içinde. Yakında İspanya da, Portekiz gibi, Avrupa çapında tekeller iktidarına karşı aktif savaş alanlarından biri olacak.

İtalya, komünist partisi iktidara ağırlığını koymadan demokrasi ile yönetilemez halde. Fransa'da, esas dinamizmini komünist partisinden ve onun sağlam kitle bağından alan birleşik sol cephe sosyalist kuruluşu doğru ileri demokrasi için anti-tekeli programı ve somut önerileriyle adım adım iktidara yaklaşıyor. Bu nedenle de, tekeli mihrakların hükümet düzeyinde olsun, toplum içinde olsun, faşizan eğilimleri çaresizlikleri oranında su yüzüne çıkıyor.

Genel plânda, bir yandan «üçüncü dünya» ülkelerinin demokrasi ve bağımsızlık yolunda gitdikçe yaygınlaşan ve derinleşen ileri atılımları, öbür yandan detant olgusu emperyalist ülkeleri kendi iç çelişkilerinin batağında hergün biraz daha köşeye sıkıştırıp nefes alma — yani sömürü — alanlarını daralttıkça, ve üretici güçlerin olağanüstü gelişme dinamizmi sayesinde sosyalist sistemin maddî gücü ve manevî otoritesi her gün biraz daha arttıkça, sosyalist ülkelerle bütün dünyada gerçek demokrat, ilerici ve yurtsever güçler arasında bağlar gitgide daha sıklaşıyor, emperyalist metropollerde emek-sermaye mücadelesi gitgide daha geniş ve ileri boyutlar kazanıyor, ve sosyalizmin evrensel ideolojik üstünlüğü her yerde, her alanda daha belirgin olarak kendini dayatıyor.

Buna karşılık, sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi üçlü bütünlüğüne emperyalizmin yönelttiği ideolojik ve siyasi saldırı, yerine göre değişen çeşitli renk ve nüanslarıyla kesin bir anti-komünizm biçiminde tecelli ediyor. Ve bu savaşta emperyalizm kendine türlü kılıklara bürünen yeni yeni müttefikler buluyor.

Bir yandan bütün dünya, özellikle Avrupa kamuoyu Soljenitsin gibi gerici kaçıklarla Saha-rov tipi ütopyacı kariyeristlerin ipe sapa gelmez hezeyanlarıyla bombardıman ediliyor, Sovyetler Birliğinde sosyalizmin bugünü de, taa 1917'den beri geçmiş de karalanmaya çalışılıyor. Bu arada emperyalist tekeller siyasetinin bilfiil yürütücüsü türlü Sosyal Demokrat iktidarlar Avrupa işçi sınıfına da, gelişmekte olan dünya haklarına da «gerçek sosyalizm»in taşıyıcıları olarak sunuluyorlar. Ve bu hüviyetleriyle, kapitalizmin derinleşen buhranının ağır yükünün çalışan sınıflarla geri kalmış ülke halklarının sırtına yıkılmasına âlet ediliyorlar.

Öbür yandan Çin'in şimdiki yöneticileri Sovyetler Birliği ve tüm sosyalist sistemi hedef alan, ve her türlü bilimsel olgu ve tahlili hiçe sayan «sosyal emperyalizm» ve «iki süper devlet» gibi teranelerle, bu teraneler doğrultusunda sürdürdükleri aktif dış politikalarıyla —apaçık bir «büyük devlet politikası»yla— proleter enternasyonalizmini baltalayarak emperyalizmin ekmeğine yağ sürüyorlar. Öyle ki, Çin yöneticilerinin bu tavırları giderek, Avrupa'da NATO'nun tarafını tutmaya ve Afrika'da, Angola'da olduğu gibi, düpedüz gerici, CIA güdümlü ve CIA maaşlı sözde «kurtuluş» hareketlerini desteklemeye kadar varıyor.

TÜRKİYE'DE DURUM NEDİR.

Dünya çapında kendini gösteren bu evrensel durum ülkemizdeki mücadeleye de büyük ölçüde yansımaktadır.

Çıkarları doğrudan doğruya uluslararası kapitalist çıkarlarca şartlanmış Türkiye tekeli burjuvazisi halkımızın gelişen bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi karşısında her ne bahasına olursa olsun imtiyazlarını koruma telâşi içindedir. Fakat bunu başarabilmek için bir yanda, açıktan açığa faşist ya da hiç değilse her türlü demokratik hak ve özgürlüğü kısıtlayan parlamenter bir baskı rejimi ile; öbür yanda, kitleleri bol safsata ve boş vaatlerle kendi kuyruğuna takıp pasifize etmeyi amaçlayan, üstelik faşizmin sıcak solğunu her daim ensesinde hissedeceği için halkın gerçek çıkarlarına karşı burjuvaziye uzlaşmaya bugünden hazır bir «sosyal demokrasi» tercihi arasında bocalıyor. Ülkenin içinde bulunduğu, emperyalizmin güdümünde «kalkınma» süreci de, bu «kalkınma»dan aslan payını kapmaya hazırlanan farklı sermaye guruplarının, ve kısa ya da uzun vadede çıkarları çelişen farklı burjuva kesimlerinin iki tercih arasında şimdilik kesin bir karara varamamalarının bir nedeni oluyor.

Tekeli kapitalizmin yurtda sebep olduğu maddî ve manevî yıkıma karşı emekçi halkın kararlı direnişi ekonomik düzeyde olsun, siyasi düzeyde olsun gelişip güçlendikçe, burjuvazinin iç çelişkileri büsbütün şiddetleniyor. Cumhuriyet Halk Partisinin bugünkü yöneticileri, esas itilimini bu mücadeleden alan sosyal muhalefeti tekeli kapitalizmin uzun vadede genel çıkarı adına «Sosyal Demokrasi» yoluna kanallı etmeye çalışıyorlar. İkili sosyal yapısı gün geçtikçe belirginleşen CHP'nin iktidara olma şansı artmaya yüz tuttuğu oranda sağa kayıyorlar. Sınıf olgusunu ve çelişkilerini hasıraltı eden, sınıf mücadelesini çağ dışı ilan eden sosyal-demagojik propagandaları ve kasıtlı ütopyik programlarıyla, sınıfsal özü sömürü düzenini daha rasyonelleştirmek ve daha verimli kılmaktan ibaret «çağdaş uygarlık» teraneleriyle, ve bu yolda Avrupa sosyal demokrat iktidarlarının «sosyalist» enternasyonalizmiyle kurmaya hazırladıkları uluslararası ilişkileriyle, halkımızın işçi sınıfı öncülüğünde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini nihai hedefinden saptırmayı amaçlıyorlar.

SAĞ, «SOL» ve SOL

Bu arada burjuvazi, her iki tercihiyle birden, «sol» hareket içinde de kendine müttefikler buluyor.

Sovyetler Birliğinin «sosyal emperyalist» olduğu safsatasından yola çıkıp «Yeni Çarlar», «Ne Amerika, Ne Rusya» gibi çalgın ama bütün burjuvazinin kulağını okşayan sloganlar atmaya, «üçüncü dünya dayanışması» adına Türkiye-İran işbirliğini ve İran Şahının Türkiye'yi ziyaretini alkışlamaya kadar işi vardırıran Maocu mukallitler, burjuva ideolojik şartlanmanın en düşük düzeyinde şoven duygulara hitap ederek gerici siyasi oportünizmi sözümona «Marksist» ajitasyon-propaganda mertebesine (!) çıkıyorlar. Bu yolda burjuvazinin sosyalizme kara çalma edebiyatına hergün yeni inciler armağan ederek bilfiil tekeli burjuva iktidarının yanında, işçi sınıfının karşısında yer alıyorlar.

Bu durum karşısında, işçi sınıfı sosyalistlerinin tavrı sosyalist hareketi iglilendiren her konuda alabildiğine net ve açık olmalıdır. Ve net

ve açık olduğu aynı netlik ve açıklıkla görülmemelidir.

İşçi sınıfı sosyalistleri işçi sınıfının yalnız gelgeç, arızı çıkarlarının değil, genel çıkarının ve nihai hedefinin temsilcisidirler. Bu bakımdan işçi sınıfının şu ya da bu teorik ya da pratik gerekçeyle burjuvazinin iç çekişmelerine âlet edilmesini önlemek; sosyalist hareketi müzmin küçük burjuva milliyetçiliğinin, anarşizminin ve entellektüalizminin bir vehçesi olmaktan çıkıp gerçekten işçi sınıfına mal etmek; işçi sınıfının bölük pörçük kendiliğinden hareketini toplumun bugününe ve yarınına damgasını vuran örgütlü, doğru devrimci teoriyle mücehhez esas tayin edici güç hâline getirmek işçi sınıfı sosyalistlerinin başta gelen görevidir.

Faşizme geçit vermemek ve demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak için mücadele, işçi sınıfının sınıfsız sosyalist toplum kurma yolunda verdiği mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Demokrasi için mücadelenin bu bütünsellikten soyutlanmasını önlemek işçi sınıfı sosyalistlerine düşer. Ancak bu görev layıkıyla yerine getirilebilirdiği takdirde ki, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin zorunlu kıldığı ittifaklar ve cephe siyasetleri tutarlı bir çizgi doğrultusunda oluşturulup koşulların gerektirdiği esneklik içinde yürütülebilir. Ancak bu sayededir ki, sekreterlik ya da kuyrukçuluk bataklarına saplanılmadan işçi sınıfının ve onunla birlikte tüm emekçilerin, demokratların ve yurtseverlerin demokrasi yolunda gerçekten ileri ve kalıcı kazanımlar elde etmeleri sağlanabilecektir. Bunun için, bir başka deyişle, işçi sınıfının önündeki demokratik hedeflerle onun sosyalist hedefleri birbirine karıştırılmamalıdır. Ya da, işçi sınıfının uğruna mücadele eden bir an geri kalmaması gereken asgari programının, emperyalizme ve faşizme karşı çıkan diğer toplum kesimlerinin demokrasi ve bağımsızlık hedeflerinden en azından birkaç adım ileride olduğu, ve bu olgunun işçi sınıfı sosyalistlerine bugünden yüklediği öncülük görevi gözden irak tutulmamalıdır.

Öte yandan enternasyonal meselede tavır alma sorunu salt bir yan tutmanın çok ötesinde, doğru teorik çizgiyi saptama ve o çizginin gereğini pratikte yerine getirme sorunudur. Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfını dünya sosyalist hareketinden tecrit etmeye, dünya işçi sınıfı hareketinin enternasyonal birliğini ve dayanışmasını baltalamaya, bu arada «üçüncü dünya» olgusunu gerçek yürüncesinden saptırıp emperyalizmin dünya stratejisine âlet etmeye kadar varan bütün görüş ve çizgiler ideolojik ve siyasi plânda kesinlikle mahkum edilmeli, işçi sınıfının doğru enternasyonal çizgisi hareketin bütününe hâkim kılınmalıdır.

SONUÇ.

Kapitalizmin dünya çapında geçirdiği buhranın çalkantıları arasında yurdumuzda da hâkim sınıflar yıllardır süregelen müzmin hükümet bunalımlarından kurtulmanın yolunu arıyorlar. Bundan yararlanan faşistler ve demokrasi ve özgürlüğe düşman sermaye yanlısı sair eğilimler gittikçe gemi azya ahyorlar. Fakat her yerde, toplum hayatının her kesiminde kitlelerin demokrasi ve bağımsızlık özlemi faşistlerin ve faşizmden medet umar hâle gelenlerin karşısına dikiliyor. Eğer bizim gibi ülkelerde demokrasi ve bağımsızlık için mücadelenin ancak işçi sınıfı öncülüğünde kalıcı ve gerçek başarıya ulaşabileceği öğretisinin sahiden bir anlamı varsa, boş ve kuru laftan ibaret değilse, işçi sınıfı sosyalistleri işçi sınıfına ve bütün emekçilere işçi sınıfı sosyalistleri olduklarını teorik ve pratik tutumlarıyla açıkça göstermelidirler. Sosyalizmin ne olduğu ve ne olmadığı olanca netliğiyle ortaya konulmalıdır ki kitlelerin demokrasi ve bağımsızlık özelemleri gerçek ve doğru mücadele rayına oturabilsin!

Sahibi : Mehmet Yücel - İ. Sorumlu Müdür : İker Demir / Yönetim Yeri : Çağaloğlu Başmusaşip Sok. Tan Apt. No : 11 İstanbul / Dizgi - Baskı : İshak Basımevi 277337 / Son Baskı Tarihi : 26/Ocak/1976

Tekelci Guruplar Uzun Vadeli iktidar Tercihini Tartışıyor

Geçen haftanın önemli olayları içinde dikkati çekenlerin başında TRT Genel Müdürlüğü kararnameşinin Cumhurbaşkanınca onaylanması geliyordu. Aslında bu olay, bugün işbaşındaki hükümetin yapısını ve statüko içindeki yerini belirlemesi bakımından oldukça olağandı. Cumhurbaşkanının Karataş Kararnamesini onaylaması sadece, çaresizlik içinde her umuda yapışmayı meslek edinen küçük burjuva demokratların, Cumhurbaşkanının «ilerici» ve «uygar» kişiliğine başladıkları umutları suya düşürdü.

MC hükümeti, bir beyin yıkama aracı olarak TRT'ye büyük önem vermektedir. Yurt çapında AP destekli faşist saldırıların kamuoyuna yansıtılma biçimi bu iktidar için çok önemlidir. 1976 yılı, bir toplu sözleşme yılıdır. Bu da TRT'nin bu yılki programlarını sıkı denetim altında tutmayı şart koşmaktadır. Ayrıca AP Genel İdare Kurulunun son bildirisini Demirel'in «anarşi» den ne umduğunu açıkça gözler önüne sermiştir. Bildiride, «Anarşinin önlenmesini isteyenler tedbirleri onaylamalıdır» deniliyor. Bu da, giderek, Parlâmentoda üç milletvekili olan bir partinin —MHP'nin— bu hükümetin kuruluşunda ve bugünkü ayakta kalışında oynadığı hayati rolü gösteriyor.

İLERİYE DÖNÜK HESAPLAR

«Anarşiyi önlemek için tedbirler» konusu Süleyman Demirel'in kafasının ardındaki bir erken seçim ihtimaliyle de yakından ilişkilidir. Tabii sadece bununla değil. «Tedbirler» bu toplu sözleşme yılında, öğrenci gençlik içinde faşizme karşı kararlı direniş yılında, MC hükümetinin demokrasi ve özgürlük düşmanlığının hemen bütün aydın kesimleri nihayet harekete geçirmeye başladığı bir zamanda, toplumu «zaptı rapt» altına almak için yürütme gücünün zorunlu görüldüğü bir çaredir. Ve bu işe yarıyacaktır da. Fakat Süleyman Demirel bu tedbirlere karşı parlamento içinde ve dışında yükselecek itirazları dile dolayarak, MC hükümetine karşı gelişen muhalefeti —ve bu arada CHP'yi— yıpratmayı da şüphesiz düşünmektedir. «Anarşinin önlenmesini isteyenler tedbirleri onaylamalıdır» sözü bunun ifadesidir. Hükümetin bugüne kadar izlediği ve son zamanda ayrıntıları daha da göze batar tarzda hükümet basınında yansıtılan ekonomik ve sosyal politika, açıkça, bir «kamuoyu kazanma» politikasıdır. Bu da baharda bir erken seçim ihtimalini ister istemez akla getirmektedir.

Bir başka ihtimal, «tedbirleri»in —ve gerekirse ileride bir sıkıyönetimin— Martta yapılacak bir devalüasyonun doğuracağı sosyal ve siyasi sonuçlara karşı bir çare olarak düşünüldüğü ve bugünden bunun için tezgâhlanmak istendiğidir. Burjuva basında devalüasyon taraftarlarıyla devalüasyona karşı olanlar arasında polemik gittikçe kızışıyor. Ve devalüasyon için baskının daha çok dış mali mihraklardan, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu gibi emperyalist mali kuruluşlardan ve MC hükümetinin yabancı özel alacaklılarından geldiği anlaşılıyor. Tabii devalüasyonun gerçekleşmesi hâlinde erken seçim yine bir başka bahara kalacak demektir. Ki o zaman da, TRT mikrofonları ve ekranlarının MC hükümetinin en gözü -kara kanadına yakın kişilerin elinde olması Demirel ve şürekasının da, onların ardındaki sanayici ve iş adamlarının da çok işine yarıyacaktır.

TEKELCİLER TARTIŞIYOR

Nitekim belli konularda aralarında görüş ayrılıkları olan iş adamları ve sanayicilerin «asayiş» ve «tedbirler» konusunda gerçekte tam bir görüş birliğinde olmaları MC hükümetinin ayakta kalmasını sağlayan etkenlerden biridir.

Türkiye Sanayicileri ve İş Adamları Derneğinin son toplantısında iş âlemi içindeki bazı ihtilâflar bir kere daha ortaya serildi. Hattâ kimi «Anadolu» sanayicileri büyük tekelerin sahiplerini «solculuk»la suçladılar. Yani şimdiki hükümetin iş başından gitmesini temenni ettiklerini imâ ettiler. Tekellerin sahiplerinin de, bazı hususlarda, hükümetin yaptıklarından ve yapmadıklarından pek hoşnut olmadıkları ortadaydı.

Ne var ki bu «ihtilâfı» doğru değerlendirmek gerek. Türkiye'de belli bir sermaye kesiminin —orta sermayenin— MSP'nin ne yapıp edip her hükümette yer almasında yarar gördüğü ve bundan yararlandığı belli. Bunun ötesinde, *tekelci sermayenin* şu ya da bu kesiminin MC hükümetini tuttuğu, ya da tutmadığı pek söz konusu değil. Tekelci sermayenin farklı guruplarının hükümetten farklı talepleri olabiliyor. Hükümetin, siyasi nedenlerle, yapısı gereği ve Süleyman Demirel'in «güçlü hükümet olma» stratejisi doğrultusunda sermayenin tüm kesimlerini gözetken bir *yağma* siyaseti izlemesinden tekelcilerin zaman zaman gocundukları ise ötedenberi biliniyor. Lâkin MC'nin «asayiş», «hür demokratik rejim», «tedbirler» v.s. gibi konulardaki tutumu hem onları, hem sermayenin diğer kesimlerini hep bir araya getiriyor. Bu hükümetin gidip yerine CHP ağırlıklı bir hükümetin gelmesiyle, hele devalüasyon ihtimalinin de belirlediği bu toplu sözleşme yılında, özledikleri siyasi ve sosyal «istikrar»ın kolay kolay sağlanamayacağını tekelciler de biliyorlar. Tekelci kesimin iç çelişkileri ve rakebetleri hükümetin illâ değişmesine yol açacak farklı tercihlerde değil, baskı yoluyla hükümetten koparılacak özel çıkarlar arasındaki farklarda tecelli ediyor. Bu açıdan değerlendirildiğinde, «büyük koalisyon» gerçekleşmediği takdirde, sosyal demokrasinin neden tekelcilerin bir bölümünün iktidar alternatifi haline geldiği açıklık kazanmaktadır. Gerçekten gerek ülke şartlarında, «sosyal barış» sağlama daha yatkın ve özellikle AET emperyalizmiyi ilişkilerinden ötürü allak bullak olmuş ekonomiye biraz nefes alıracak dış kredi musluğunun açılmasını sağlayabilecek bir CHP'nin büyük sermayenin daha «rafine» olanları tarafından tercih edilmesi doğaldır.

CHP TERCİHİ

Buna mukabil, büyük sermayeci niteliğine çok yakın geçmişte ve handiyse *ilkel birikim* metodlarıyla erişmiş «sonradan görme» tekelcilerin, demokrat hiçbir geçmişe ve geleneğe sahip olmadıkları kapitalizm öncesi ilişkileri normal gördükleri için, kısıtlı burjuva demokrasiden bile öcü görmüş gibi korkup CHP sosyal demokrasisini komünizm ile eşdeğer tutmaları da doğaldır. Daha geçenlerde yapılan iş adamları toplantısında, İzmir sermayesinin temsilcisi İstanbul tekelcilerini solculukla suçlayarak, bu tutumun çok veciz bir örneğini vermiştir. Tekelcilerin bu kesim için ekonomik açmaz çıkışın yegâne yolu işçi sınıfı ve emekçilerin ensesinde boza pişirmeye devamdır.

Nitekim CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in geçen hafta Disk ve Türk - İş'i hem CHP ile, hem de birbirleriyle işbirliğine çağırması ve parlâmentoda MC hükümetini devirme yolunda bir operasyonu başlatmaya hazırlandığı bir sırada bu işin peşine düşmesine, gerçekte, işçi tabanını bugünkü hükümete karşı kendi arkasına alma çabalarıyla birlikte kendisi hükümet olduğu zaman sosyal «barış» ve «istikrarı» sağlayabileceği hususunda sanayicilere ve iş adamlarına da teminat vermek istediğindedir.

Zaten CHP'nin Demirel hükümetini parlâmentoda devirmek için ilk başta tasarlanan Türkes hakkında komando marifetleriyle ilgili gensoru önergesinden şimdilik vazgeçip işi, 27

Mayıs öncesini hatırlatan yolsuzluk soruşturmalarına dökmesi de, «istikrar» ve «huzur» konusunda iş âleminin iyi niyetini kazanmaya ne kadar önem verdiğini gösterir. Üstelik demokrasi mücadelesini parlamento içine hapsetmenin bir başka «yararı» daha vardır. Kitleleri demokrasi mücadelesine, onun gereği olan kollektif çalışmalara fazla alıştırmamak gerekir! Ya maazallah kitleler böyle şeylere alışır da yarın öbür gün CHP'nin gerçek yüzünü gördüklerinde aynı metodlarla kendi demokrasilerinin mücadelesini vermeye niyetlenirlerse nasıl başa çıkabilirler!?

Oysa yolsuzluklar üzerine bina edilen parlamento muhalefeti ezelden beri burjuvazinin tercih ettiği bir muhalefet biçimi ve alanıdır. Zira bu alanda hükümetler bazen düşer, ama polis yerinde kalır!

Faşist komandolar Diktaş iplik fabrikasında da işçilere saldırdılar

Diktaş'da işveren, işçilerin; Disk'e bağlı Tekstil Sendikasına geçmesini hazmedemeyip, baskıyı yoğunlaştırdı. Bu saldırı yurdun pek çok yerinde, fabrika ve işyerlerinde tezgâhlanan klasik tertiplerden birisiydi. İşverenin amacı, işçilerin bir kısmını (ilerici, devrimci işçileri) işten atmak, kalanları tekrar Türk İş'e geçmeye zorlamak, ücretleri yerinde saydırmaktı...

İşveren önce Tekstil Sendikasına geçmede öncülük eden yirmi kadar ilerici devrimci işçiyi işten atmaya yeltendi. Ama işçilerin toplu tepkisi bu teşebbüsü engelledi. İşveren (kendince) mutlaka işçilerin hadlerini bildirmek istiyordu. Önce yirmibeş kadar faşist komando «işçi kisvesiyle» fabrikaya alındı. Tabii bunlar üretime katılacak değillerdi; hafif işlerde çalışıyor görünüp, işçileri tehdit etmek, döğmek, yaralamak, sindirmek baş görevleriydi. Böylece işverenin; «işçiler bir birine girdi, döğüşüyorlar, fabrikada anarşi var» çığılığını atarak, fabrikaya polis ve jandarma yığmasını sağladı. Böyle yapılmakla uyanan bilinçlenen işçiler, işten kovulacak, bunu yapmaya sahte gerekçe uydurulduktan başka, kalanlara da gözdağı verilip yıldırılacaktır.

Fabrika içindeki faşist komandolar, işçilere sataşmaya, onları tehdit etmeye, onlara saldırmaya başladılar. İşçiler tahriklere kapılmayıp, provakasyona gelmeyince, daha da ileri gidip, fabrikada sağa sola ateş etmeye başladılar. İşveren de fabrikanın elektriklerini keserek, lokavta gitmeye yeltendi. İşçilere, «fabrikayı kapattığını» bildirdi. Tekstil Sendikası yasal girişimlerde bulununca da; yalnız bir bölüme elektrik verip, işçilerin bir bölümde çalışmasını sağlamak zorunda kaldı. Bu arada fabrika, faşist komandolarca sürekli ateş altında tutuldu. Fabrikaya polis ve jandarma geldiyse de, işçilerin temkinli davranışları işverenin hayallerini boşa çıkardı.

Diktaş işçileri, işvereni Tekstil Sendikasıyla protokol imzalamaya mecbur ettiler.

Lübnan'da ki iç savaş özünde sınıf savaşıdır

Solcu Müslüman gerillalar bir saldırı sırasında

Lübnan'daki sınıflar arası iç savaş Lübnan ordusu ve Filistin gerillalarının da katılması ile daha da büyük boyutlara ulaştı. Beyrut sokaklarında ve Lübnan'ın diğer kentlerinde göğüs göğüse, sokak sokak, ev ev, bina bina korkunç bir savaş, günümüzün en büyük iç savaşlarından biri sürüp gidiyor ve daha uzun süre

de sürecek. Hıristiyan falanjistlerle müslüman solcular arasındaki çatışmalar gibi görünen iç savaş, aslında kesin bir sınıflar savaşıdır. Orta Doğu finans kapitalinin merkezi olan Beyrut'ta merkezlenen iyice palazlanmış Lübnan burjuvazisinin sömürüne karşı yüzyıllardır ezilen yoksullar başkaldırmaktadırlar.

Lübnan burjuvazisinin maşası olan falanjistler Lübnan'ın çeşitli bölgelerinde kamplarda yerleşmiş olan Filistin gerillalarını kışkırtmak ve yabancı müdahale ile tamamen ezilmelerini sağlamak için gerillalara karşı saldırıya geçmişlerdir. Şimdiye kadar mümkün olduğu ölçüde Lübnan'lı yoksul çalışan halka destek olmaya çalışan ama fiilen savaşa girmek istemeyen Filistinli gerillalar, falanjistlerin Dibaye Filistin kampını ele geçirmeleri üzerine karşı saldırıya geçmişlerdir. Bu kamptaki gerillalar 100 ölü verdikten sonra falanjistlere teslim olmuşlar, ancak bundan sonra çeşitli kamplardaki Filistin gerillaları silahlarıyla birlikte akın akın Beyrut ve diğer kentlere inmeye başlamışlardır. Ancak bu arada müslüman başbakan Raşit Kerami'nin bütün direnmelerine rağmen devlet başkanı Franciye'nin emriyle yüksek kademeleri falanjist taraftarı olan Lübnan ordusu Filistin gerillalarına karşı saldırıya geçmiş, hava kuvvetleri Filistin kamplarını bombalamıştır. Uzun vadede Filistin gerillalarının tecrübe ve donatımına karşı koyamayacak kadar zayıf olan Lübnan ordusunun bu hareketinin de ülkeye İsrail ya da Amerikan müdahalesini sağla-

mak için olduğu açıktır. Nitekim Hıristiyan İçişleri Bakanı Kâmil Samun, Lübnan'a Birleşmiş Milletler ve Amerika'nın müdahalesini istemiştir. Aynı adam 1859'deki çatışmalarda da Amerikan müdahalesi istemiş ve Amerikan piyadeleri Lübnan'a gelmişti. Lübnan'ın kanunlarında da gerektirdiği hallerde böyle bir müdahalenin yapılabileceğine dair bir maddeyi burjuvazi koymayı ihmal etmemiştir.

Filistin gerillaları ve Lübnan'ın çalışan ve ezilen halkı daha şimdiden üstünlüğü ele geçirmiş bulunuyorlar. Özellikle kır kesimlerinde kontrol hemen hemen ellerinde. Beyrut'ta ise düzenli gerilla kuvvetlerinin işe karışmasıyla zaten yoksul halkın elinde olan üstünlük büsbütün egemen olacağı benzer. Falanjistler her zaman olduğu gibi Lübnan'da da bütün kışkırtmalarına ve burjuvaziden onca yardım görmelerine rağmen ezileceklerdir.

Öte yandan sağcı Hıristiyanların Karantina Müslüman gecekondu mahallesini yerle bir etmesine misilleme yapan ilerici Müslüman kuvvetler, salı gecesi ele geçirdikleri Hıristiyan kasabası Damur'u ateşe vermişlerdir.

Kasabanın nüfusu 6.000 i bulan Hıristiyan halkı panik içinde kaçışırken, Damur'daki yüzlerce evden alevler yükseldiği görülmüştür. Hıristiyanlar, kasabadaki bütün evlerin ateşe verildiğini ve ölü sayısının çok fazla olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Damur'dan kaçan Hıristiyanlar, 20 km. ötedeki Saadiyat kasabasına sığınmışlardır. Sahilde bulunan Saadiyat bütün salı gecesi Müslüman kuvvetlerce top ateşine tutulmuştur.

Hıristiyanlar tarafından ele geçirilen Karantina semtinin Müslüman halkı ise ne yapacağını şaşırması bir şekilde kendisine yeni bir mesken aramaya başlamıştır.

İSPANYA DA İŞÇİ HAREKETİ BÜYÜYOR

Faşist Franko ve İspanyol egemen sınıflarının yetiştirmesi Juan Carlos'un yönetimindeki İspanya'da her kesimdeki işçilerin direnişleri gün geçtikçe büyümektedir. Madrid metro işçilerinin başlattığı grev dalgası bir anda bir çok fabrikalara sıçramıştır. Kırk yıllık faşist rejim altında ezilen İspanyol işçileri Carlos rejiminin bütün baskılarına rağmen direnmeye devam etmektedir. Sayıları 12.000'e yaklaşan metro ve demiryolu işçilerinin grevi ülkede ulaşımı büyük ölçüde aksatmış, Başbakan Navarro'nun hükümeti yolladığı askerlerle bile ulaşım yollarını işletmeye açmayı becerememiştir. Yine 200.000 den fazla fabrika, inşaat işçileri ve banka personeli eylemlerini sürdürmekte, daha fazla ücret, sendika özgürlüğü, siyasi af istemektedirler. Madrid, Barselona ve Bilbao'daki gösterilerde halka ateş açılmakta, tutuklamalar bütün şiddetiyle devam etmektedir. Franko'nun ölümünden sonra hükümetin işçi hareketine ve sosyalist harekete karşı tavırlarındaki tek değişiklik gazetelere grev ve gösteriler konusunda sansür uygulanmamasıdır.

«Franko'suz Franko'culuk» sloganıyla hareket eden hükümet bütün faşist baskılarına rağmen grev ve gösteri dalgasını durduramayınca «askere alma» uygulamasına girişmiştir. Ancak İspanyol egemen sınıfları arasındaki çekişme hükümeti de etkilemeye başlamıştır. İspanyol burjuvazisinin bir kesimi kesin Falanj taraftarıdır ve rejimin aynı katılığa sürmesini istemektedirler. Diğer bir kesimi ise İspanya'da artık kaçınılmaz olan patlamanın şiddetini azaltabilmek

için biraz olsun reformlara girişilmesi, yani faşizmin çehre değiştirmesini talep etmektedirler.

Başını İspanyol Komünist Partisinin çektiği muhalefet özellikle siyasi tutukluların affı konusunda yılmadan çalışmaktadır. Sosyalist kadrolar liberal ve reformist unsurlarla birlikte gösteriler düzenleyerek gün geçtikçe artan tutuklu sayısına dikkati çekmekte, grevci işçilerle dayanışmalarını azimle sürdürmektedirler. Komünist Partisinin, 23 kadın kuruluğu ile birlikte düzenlediği gösteriye 2000 den fazla kadın katılmış ve başbakanlığa yürümüşlerdir. Polis kadın göstericilere gözyaşartıcı bombalarla saldırmıştır.

Önümüzdeki haftalar İspanya için önemli haftalardır. İspanyol ordusunda özellikle genç subaylar arasında olağanüstü baskılara rağmen özellikle Komünist Partisinin çalışmaları sayesinde sosyalizm tohumları filizlenmektedir. Dolayısıyla en korkunç faşizm altında bile gelişen İspanya işçi sınıfı hareketi yavaş yavaş ülkenin kaderini tayin etmeye başlayacaktır.

Dergimiz dizgiye verildikten sonra gelen haberler İspanya'da gösteri yapan büyük işçi kitleleri ve emekçi halkla polis arasında çıkan çatışmada Madrid sokaklarının savaş alanına döndüğü belirtilmektedir. Bu gösterilerin Franko faşizminin yasa dışı ilân ettiği partiler tarafından düzenlendiği gelen haberler arasında. Bu son olaylar da İspanya halkının faşizmi devirmek yolunda ne kadar kararlı bir mücadele içine girdiğini göstermektedir.

TEK BİR VIETNAM

İki hafta önce Hanoi ve Saygonda aynı anda yayınlanan resmi bildiride Vietnam'ın 4 ay sonra tek bir bağımsız sosyalist devlet olacağı müjdeleniyordu.

Tüm dünya işçi sınıfı hareketi tarafından bilinen ama resmen açıklanması daha bir sevinç uyandıran bu bildiride yeni Vietnam devletinin doğuş tarihi 30 Nisan olarak belirtiliyordu. 30 Nisan Güney Vietnam işbirlikçi ordusunun yenilgisi ve Saygon'un komünistler tarafından alınışının yıldönümüydü.

«Vietnam halkı tektir» ya zılı bayrakların her yerde a-

sılı olduğu ülkede Yeni Ulusal Meclis için seçimler yapılacak ve ülkenin başkenti muhtemelen Hanoi olacaktır. Kanlı savaşın getirdiği ekonomik çöküntü yüzünden ülkenin güney kesimi önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Ancak bu sorunlar Kuzeyden Güneye tüm Vietnam halkının sorunları olmuştur ve birlikte halledilecektir. Böyle bir durumda sosyalizme doğru ilerlemek zorlu ve uzun bir mücadele gerektirmektedir ama Vietnam halkı elele bunlara göğüs gerecek ve sosyalizmin inşası kısa sürede tamamlanacaktır.

TARİHTE SUBJEKTİF FAKTÖR VE LENİN

Bundan 52 yıl önce 21 Ocak 1924'te, dünya işçi sınıfı, en büyük öğretmenlerinden birini, Lenin'i kaybetti. «İnsanlığın tarih öncesinden» kurtuluşunun ilk büyük adımı olan Büyük Ekim Devrimi'nin baş mimarı Lenin, milyonlarca ve milyonlarca emekçinin yüreğinde, bilincinde yaşıyor. İnsanlığın kurtuluşunun timsali ve yol göstericisi olarak yaşıyor.

Kapitalizmin emperyalist aşamasının Marksizmini kuran, sadece bu açıdan bile tarihe yeni bir sayfa açan O'nun 50 küsur yıllık bir hayata böylesine yüce teorik ve pratik zenginliği sığdırabilmesinin temelini, tarihte ender raslanan bir önder oluşu açıklar.

Günümüzde, burjuva ideolojisi,

tarihin kişiler tarafından yapıldığını yaymaya pek meraklıdır. Onun için kişileri tanrısallaştırıp yüceltmek burjuva ideologlarının önde gelen yöntemlerinden biridir. Onlara göre büyük kitleler «yönetilecek bir sürü», yönetim ise «seçilmiş» seçkinler azınlığının işidir. Mevcut düzenler içinde en iyisi olan kapitalist düzeni yaratan «göksel akıl» tarafından görevlendirilen bu azınlığın tarihi yaptığını yaymaya çalışırlar.

Oysa işçi sınıfının bilimi bu safsatayı çürüteli yıllar olmuştur. Ve bugün, insanların büyük bir bölümü

böylesi idealist görüşlere artık dudak bükmemektedir. İşçi sınıfının bilimi şaşmaz bir kesinlikle göstermiştir ki, tarihi yönlendiren tek tek kişiler değil, üretim temeli üzerinde şekillenen kitlelerin sınıf mücadelesidir. Bu objektif temel üzerinde süregelen savaş içinde önderlerin çıkması, sivrilmesi doğal ve hatta gereklidir. Tarihte subjektif faktör dediğimiz bu unsur, objektif koşulların gerektirdiği değişimlerin yönlendirilmesinde bu koşulları tamamlayan bir etken olarak o hareket tarafından zorunlu bir şekilde üretilir.

Lenin, «tarihte subjektif faktör» konusunda belki de en çarpıcı bir örnektir. O, varlığıyla, önderliğiyle, çağımızda işçi sınıfının tarihsel görevinin başarıya ulaşmasını olağanüstü hızlandırmıştır.

Sınıfsız toplumu kurarak insanlığı kesin kurtuluşa götürme yolunda işçi sınıfına, yolunu aydınlatacak eksiksiz bir bilim hazinesi, çok güçlü bir miras bırakmıştır.

Bu mirastan gereği gibi yararlanan en üretken, en yaratıcı sınıf olan uluslararası işçi sınıfı, Leninizmin titiz savunucusu ve uygulayıcısı olarak zaferden zafer koşuyor.

Yine Uluslararası işçi sınıfı, bütün insanlığa geleceğin toplumunun kapılarını açıyor, onu penceresinden seamlıyor ve yanına çağırıyor.

22 Nisan 1870'de, Simbirsk'te yaşayan ilerici bir Rus ailesinin bir oğlu dünyaya geldi. Vladimir İlyich Ulyanov koydular adını. Bu ailenin Anna ve Alexander'den sonra üçüncü çocuğuydu Vladimir. Sonra Olga, Dmitry ve Maria doğdular. Hepsi de devrimci oldular.

Alexander'in Vladimir üzerinde büyük etkisi vardı. Marksist eserleri okumayı o salık vermişti Vladimir'e.

Vladimir 1886'da babasını kaybetti. 1887'de ağabeyi, Çar'a suikast düzenlemekten tutuklandı. Aynı yılın Mayıs ayında Alexander çardan hayatının bağışlanma dileğinde bulunmayı reddetti ve dört arkadaşıyla birlikte idam edildi. Bu, Vladimir üzerinde bir çok etkisi yapmıştı. Ağabeyinin cesaretini ve fedakârlığını takdir ediyordu ama başka bir yol tutacaktı. Genç Lenin otokrasile mücadelede yüksek memurları, hatta çarı katletmenin yanlış ve faydasız olduğuna inanıyordu. «Hayır» demişti, «Bu yolu tutmayacağız. Yolumuz başka bizi.»

Daha 17 yaşlarında Marksizm üzerinde derinlemesine çalışmalar yürütüyordu. 1887'de devrimci bir toplantıya katıldığı için Kazan Üniversitesinden çıkarıldı ve Kokushkino'ya sürgüne gönderildi.

RUS DEVRİMCİ PROLETARYASININ LİDERİ

1894 yılında Narodnikleri hedef alan 'Halkın Dostları' Kimlerdir ve Sosyal Demokratlarla Nasıl Mücadele Ederler adlı ünlü eserini yazdı. Narodnikler Rusya'da kapitalizmin gelişmeyeceğine inanan bir devrimci entellektüeller gurubuydu. İşçi sınıfının tarihi rolünü inkâr ediyorlar, köylülüğün temel devrimci güç olduğuna inanıyor ve bu amaçla 'halka iniyorlardı.'

Kitabında Lenin yalnızca Narodnikleri yere çalmakla kalmadı, daha önemlisi Rusya işçi sınıfının toplumun öncü devrimci gücü olarak tarihi görevini net bir şekilde ortaya koydu.

Otokrasiyi, toprak ağalarını ve burjuvaziyi devirerek, yeni, sosyalist toplumu inşa etmek, işçi sınıfı iktidarını kurmak için işçi sınıfıyla köylülük arasında ittifak fikrini ilk defa ortaya atıyordu Lenin.

Aynı yıl, Narodizmin Ekonomik Muhalevası ve Onun Mr. Struve'nin Kitabında Eleştirisi adlı eserini kaleme aldı. Bu kitap yalnız Narodnikleri değil, legal Marksistleri de hedef alıyordu.

Çok yoğun bir çalışmaya girmişti Lenin. İşçiler arasında propaganda çalış-

malarına vermişti kendini. Broşürler makaleler, bildiriler yazıyordu. Çok basit bir dille yazdığı bu yazılarda işçilerin demokratik haklardan yoksunluğunu, onların derin bir kapitalist sömürü altında bulunduğunu işliyor ve kurtuluş için işçi sınıfının mücadele yolunu çiziyordu.

Derin bilgisi, daha 1895'te St. Petersburg Marksistlerinin lideri olarak kabul edilmesine yol açmıştı. 'İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Ligi' adıyla St. Petersburg'taki Marksist yuvaları bir araya getirdi aynı yıl içinde. Bu Rusya'daki devrimci işçi sınıfı partisinin çekirdeğiydi.

1895 yılı Aralık ayında Lenin ve diğer Lig liderleri tutuklandı.

SİBİRYA SÜRGÜNÜ

14 ayı aşan bir süre St. Petersburgta hücrede kaldıktan sonra 1897'de üç yıllık Sibiryaya sürgününe gönderildi Lenin. 1894'te tanışmış olduğu ve aynı Lig çalışması sırasında tutuklanmış olan Kurupskaya ile sürgünde evlendiler.

Sürgün sırasında Lenin Parti program taslağını kaleme aldı ve 30'dan fazla eser yazdı. Bunlardan 'Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi' adındaki Sosyal-Demokrat harekete büyük etkiler yaptı.

YENİ TİP PARTİ İÇİN...

Lenin, Marksist bir partinin kurulması için gerekli çalışmalara sürgünde bulunduğu sırada büyük ağırlık vermişti. Bunun için, ülkeye serpilmiş Sovyet-Demokrat komiteleri ve grupları devrimci Marksizmin ilkeleri etrafında birleştirmek gerekiyordu. Bu da, bütün Rusya çapında yayınlanacak bir gazete ile gerçekleştirilebilirdi. Hızla, Parti kongresi, parti program ve tüzüğü için çalışmaya başladı.

Sürgünden sonra, Çarlık rejimi onun büyük sanayi şehirlerinde oturmasını yasakladığı için, St. Petersburg yakınlarındaki Pskov'a yerleşti.

Sürgünde daha çok düşünsel planda hazırlıklarını yaptığı Parti ve bunun için gerekli gazete sorununa, şimdi daha yoğun bir şekilde eğiliyor, bunun pratik çalışmalarını yapıyordu. Ama ağır Çarlık baskı ve takipleri ona rahat çalışma olanakları vermiyordu. Bu yüzden yurt dışına çıkmaya karar verdi. 16 Temmuz 1900'de Almanya'ya gitti. Iskra burada çıkarılmaya ve gizli yoldan Rusya'ya sokulmaya başladı. 1902'de Lenin ve Iskra yazı kurulu önce Londra'ya sonra Cenevre'ye taşındı.

Lenin, Iskra'da ve Sosyal-Demok-

ratların teorik organı Zarya'da bir çok makalesini yayınladı. Partinin ikinci kongresi için bir tarım programı hazırladı. Ünlü broşürü Kır Yoksullarına parti programının ilkelerinin yayılması ve açıklanmasında büyük rol oynadı. Bu broşürde Lenin, basit bir dille İşçi Partisinin ne için çalıştığını, ve yoksul köylülüğün niçin İşçi sınıfı ile ittifak kurması gerektiğini anlatıyordu.

Ne Yapmalı? detaylı bir şekilde bir proleter Marksist Parti inşasının planını ortaya koyuyor ve onun işçi sınıfının öncü gücü olarak rolünü açıklıyordu.

Lenin, ikinci enternasyonal partilerinden farklı, yeni tip bir parti, Rus işçi sınıfını örgütlemeye ve ona öncülük etmeye, Çarlık otokrasisini ve kapitalizmi yıkmaya gücü yetecek bir parti oluşturmak istiyordu. İşçi sınıfı hareketine öncülük edebilmek için, Parti devrimci teoriyle donatılmış olmalıydı. «Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz», diyordu Lenin.

Lenin'in çok titiz bir şekilde hazırladığı 1903 kongresinde, partinin inşası için Lenin'in planı bazı oportünistlerin muhalefetiyle karşılaştı. Fakat kongre çoğunluğu planı benimsedi. Seçimlerde Merkez Komitesi ve Iskra yazı kurulu üyeliklerinde Lenin ve taraftarları çoğunluğu (Rusça'da bolshinstvo) kazandılar. Lenin ikinci kongrenin çalışmaları, Menşeviklerin (azınlıkların) kongre sonrasındaki bölücü çalışmalarını ve onlarla bolşevikler arasındaki farkları Bir Adım İleri, İki Adım Geri adlı kitabında dile getirdi.

ÇARLIĞA KARŞILIK İLK SALDIRI

İkinci Kongreden sonra partiyi oportünist bir yola sokmak isteyen menşeviklerle, bolşevikler arasında uzun yıllar sert bir mücadele sürdü. Menşeviklerin partiyi yolundan saptıramamalarında Lenin, parti komitelerine bizzat yol göstererek, devrimci yükseliş ve alçalış dönemlerinde muhtelif somut şartlarda nasıl bir yol tutulması gerektiği hakkında detaylı yönlendirmelerinin yer aldığı mektuplarıyla büyük rol oynadı. Parti kongrelerinin hazırlanmasında çok aktif görevler yüklendi. 1905'teki üçüncü, 1906'daki dördüncü ve 1907'deki beşinci kongrelerin raporlarını hazırladı. Kongrelerde, Bolşeviklerle Menşevikler arasındaki mücadeleyi yazdığı broşür ve makalelerle işçi sınıfına ulaştırdı. 1905 de Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği'ni yazdı. Bu kitapta

tamamıyla yeni bazı parti taktiklerini ortaya koyuyordu; Geçici Devrimci Hükümet ve Sosyal Demokratların tavrı, İşçi Sınıfı ve köylülüğün devrimci demokratik iktidarı ve devrim sürecindeki görevleri, başkaldırının hazırlanması büyük toprakların müsadereci ve toprağın millileştirilmesi.

Kasım 1905'te devrimci mücadeleyi üzerindeki toprakta yönlendirmek için St. Petersburg'a geldi.

Lenin ve diğer bolşevik liderler 1905 Şubatında patlak veren devrimi bir burjuva-demokratik devrim olarak görüyorlardı. Görevleri, serflik sisteminin kaldırılması, çarlığın yıkılması ve demokratik özgürlüklerin kazanılmasıydı. Emperyalist çağda burjuva-demokratik devrimin özelliklerini ortaya koyan ilk Marksist, Lenin'dir. Sosyalizm için mücadeleyi kolaylaştırdığı için proleterya burjuva demokratik devriminin tam başarısından yanadır. Üstelik emperyalist çağda bu devrimin de öncüsü, itici gücü proleterya dan başkası değildir. Topraklarını ağaların elinden kurtarmak ve çarlık otokrasisini devirmek isteyen köylülük bu devrimde proleteryanın müttefidir. Halbuki Rus burjuvazisi Çarlığı muhafaza etmek istiyordu, çünkü emperyalist çağda devrimci karakterini kaybetmişti. O halde işçi sınıfı burjuva-demokratik devriminde burjuvaziyi bir kenara itmeli ve onu kitlelerden tecrit etmeliydi.

İşçi sınıfının fedakâr mücadelesine, Moskova ve diğer büyük şehirlerdeki ayaklanmalara ve toprak beylerine karşı köylü kitlelerin başkaldırısına rağmen 1905 devrimi Çarlık tarafından ezildi. Devrimin 1907 sonlarında yenilgisi üzerine Lenin tekrar yurtdışına çıktı, önce Cenevre'ye sonra Paris'e gitti.

1905-1907 yenilgisinden Lenin daha bilimsel olarak çıktı. Kendini parti çalışmalarına ve yeniden devrimin hazırlıklarına verdi.

LENİN'İN GERİCİLİK YILLARINDAKİ MÜCADELESİ

1907-1910 yılları arasında süren karşı devrim dalgası yıllarında Lenin devrimin gelecekteki başarısı üzerine çalışmalarını sürdürdü. O, Sosyal-Demokratların Marksist felsefeyle daha iyi teçhiz edilmeleri gereğini netçe görüyordu. Çalışmalarının neticesi Materyalizm ve Ampiryo-Kiritisizm oldu. Bu kitapta Marksist felsefenin muarızlarını teşhir etti, felsefeyle politika arasındaki yakın ilişkiyi ve bilimsel teori ve devrimci pra-

Her gün onbinlerce kişi, insanlığın kurtuluşunun bayrağı Lenin'i görmek için Kızılmeydan'da sıraya giriyor.

tiğin bütünselliğinden başka birşey olmadığını gösterdi.

Bu dönemde Lenin'in diğer en önemli uğraşı, menşeviklerin partiyi reformist bir organizma haline getirme çabalarının önüne dikilmek ve onun devrimci yapısını korumaktı. Mücadelesinin diğer yönü legal olanaklardan ve Duma seçimlerinden yararlanmayı reddeden «sol» kanatlaydı. Lenin, Partinin otokraziyle mücadelede açık ve kapalı mücadele yöntemlerini sentezleştirebilen esnek taktikler kullanması gereğine inanıyordu.

PRAVDA GAZETESİNİN DOĞUŞU

1912'de Prag'da toplanan Bolşevik konferansı menşevik likidatörlerin partiden temizlenmesi ve bütün parti üyelerinin likidatör eğilimlerle mücadele etmesi kararını aldı.

St. Petersburg işçilerinin önderliği ve Lenin'in sıcak desteğiyle günlük Bolşevik gazete pravda 1912 ilkbaharında yayına başladı.

Lenin hemen hergün Pravda'da yazıyordu. 1912-1914 arasında V. Ilyin, V. Frei, V.I., Pravdist, İstatistikçi, Okuyucu adlarıyla Lenin'in 80'den fazla makalesi Pravda'da yayımlandı.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNE SADAKAT

1914 yazında emperyalist savaş patlak verdi. Savaşın bir tarafında Almanya, diğer tarafında Fransa, Rusya ve İngiltere yer alıyordu.

Savaş çıkacağı önceden bekleniyordu. Lenin kapitalistlerin bir savaş başlatacaklarını, buna karşı çıkılması gerektiğini sık sık dile getirmişti. Sosyalist Enternasyonal kongresi savaş karşısında Sosyal-Demokratların taktikleri üzerinde çalışmıştı. Bir savaş çıktığı takdirde işçiler birbirlerine kurşun sıkmayacak, egemen sınıflara karşı ayaklanacaklardı. Fakat savaş çıkınca batı Avrupa Sosyal Demokrat partilerinin liderleri işçi sınıfı enternasyonalizmine iha-

net ettiler ve kendi burjuvazilerinin yanında yer aldılar. Fransa, Belçika ve İngilterede sosyalistler hükümete girdiler. Almanya'da parlamento'da savaş ödeneklerine olumlu oy verdiler. Halkı savaşı desteklemeye çağırdılar, işçi sınıfı içinde şovenist propaganda yaptılar. Değişik ülkelerin işçilerinin sınıf dayanışmasının barış zamanına ait bir ilke olduğunu ileri sürecek kadar şovenizmin batağına battılar. Bunların Rusya'daki temsilcileri Plekhanov, Alexinsky ve Maslov'du.

Bu zor tarihi dönemde Lenin ve partisi proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltti. Bütün dünya Lenin'in savaşa, savaşı açtığına duydu.

Bu sırada 'milli mesele' çok önem kazanmıştı. Çünkü savaşa taraf olan bütün ülkelerin egemen sınıfları milli baskıyı artırarak işçi sınıfını bölme çabalarına hız vermişlerdi. Lenin işçi sınıfının enternasyonal birliğini koruma görevinin her zamankinden daha önemli olduğuna işaret etti.

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı adlı makalesinde Partinin Milli Mesele üzerindeki marksist programını oluşturdu. Bu program ulusların tam eşitliği, kendi kaderlerini tayin hakkı ve bütün milliyetlerin işçilerinin aynı proleter örgütünde güçlü birliği ilkeleri üzerine inşa edilmişti.

İnsanlığın girdiği yeni çağın açıklamasını ilk yapan Marksist, *Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, Emperyalizm* adlı eseriyle Lenin'di. Savaş yıllarında yazdığı bu eserinde 20. yüzyıl kapitalizminin, gelişme sürecinin yeni bir aşamasına, emperyalizm aşamasına girdiğini gösteriyordu.

Gene bu yıllarda proleter devrimin zaferi konusunda Lenin yeni bir tez geliştirdi. Bu döneme kadar sosyalizmin bir ülkede zaferine imkânsız gözüyle bakılıyordu. Devrimin gelişmiş kapitalist ülkelerin çoğunluğunda aynı anda gerçekleşmesiyle zafere ulaşılacağına inanılıyordu. Lenin emperyalizm aşamasında devrimin birkaç hatta tek ülkede zaferinin mümkün olduğunu ileri sürdü.

Bu Marksist devrim teorisinde önemli bir gelişmeydi.

Şubat 1917'de Rusya'da burjuva-demokratik devrim patlak verdiğinde Lenin İsviçre'deydi. Derhal partinin devrimle ilintili olarak karşılaştığı problemlere detaylı cevaplar getirdiği *Uzaktan Mektuplar*'ı kaleme aldı.

İngiliz ve Fransız emperyalistleri bütün sürgünlerin Rusya'ya serbestçe geçmesine izin verdikleri halde, devrimci kitleler üzerindeki etkilerinden korktukları Lenin ve arkadaşlarına geçiş izni vermediler.

Lenin büyük güçlüklerle ve İsviçre Sosyal-Demokratlarının yardımıyla Almanya üzerinden Rusya'ya geçmeyi başardı.

EKİM DEVRİMİNİN LİDERİ

On yıl süren bir sürgünden sonra 3 Nisan 1917'de Lenin Petrograd'a ulaştı. Devrimci kitleler tarafından büyük bir heyecanla devrimin lideri olarak karşılaştı.

4 Nisan günü bir bolşevik toplantısında tarihe *Nisan Tezleri* olarak geçen tezlerini açıkladı. Bu tezlerde, burjuvaziye iktidara getiren burjuva demokratik devriminden, işçi sınıfını ve müttefiki köylülüğü iktidara getirecek sosyalist devrime geçişin somut ve net ilkelelerini ortaya attı.

Rusya'ya döndüğünden beri çok yoğun çalışmalara giren Lenin, bir yandan Parti Merkez Komitesini yönlendiriyor, Pravda'nın yazı kurulu toplantılarına katılıyor, bir yandan da, petrograd bolşevik örgütünde çalışıyordu. 7 Nisan'da Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Bütün Rusya konferansı Lenin'in yönetimi altında toplandı.

Birinci Bütün Rusya Köylü Temsilcileri Kongresi'nde Lenin toprak beylerinin topraklarına derhal el konulmasını istedi. Daha sonra çeşitli konuşmalarında burjuva geçici hükümetinin karşı devrimci politikasını eleştirdi ve onunla uyuşma politikası sürdüren Menşevik ve Sosyalist - Devrimcileri teşhir etti. *'Bütün İktidar İşçi ve Köylü Sovyetlerine'* sloganını ortaya attı. Lenin'in düşünceleri işçiler, köylüler ve askerler arasın-

da yaygınlık kazanıyor, onları bolşevik partinin yanına hergün daha büyük sayılarla çekiyordu.

Geçici hükümet yaklaşan tehlikeyi bertaraf etmek için Lenin'in tutuklanmasını emretti, onu bir suikaste kurban etmek için elinden geleni yaptı, fakat bolşevik parti öncülüğündeki işçiler liderlerini bütün bu tehlikelerden korumayı bildiler. Merkez Komitesinin kararıyla, Lenin Petrograd yakınlarında ot biçici bir köylü görünümünde saklanırken ünlü *Devlet ve Devrim* adlı kitabını tamamladı.

Bu kimlikte saklanmanın gittikçe zorlaşması üzerine bir lokomotif ateşçisi olarak Finlandiya'ya geçti. Temmuz sonu, Ağustos başında yapılan Petrograd'da toplanan Partini 6. kongresini buradan yönetti. Kongre, karşı devrimci burjuvazinin ve toprak beylerinin devrilmesi için barışçı yolların tıkandığını, silahlı ayaklanmadan başka çare kalmadığını tesbit etti.

1917 sonbaharında devrimci kriz zirvesine vardığı sırada, Lenin ayaklanmayı yönetmek üzere gizlice Petrograd'a döndü.

10 ve 16 Ekim'de Parti Merkez Komitesinde ayaklanma sorunu tartışıldı. Kamanov ve Zinovyev ayaklanmaya karşı çıktılar. Troçki karşı çıkmadıysa da İkinci Sovyet Kongresine kadar ertelenmesini istedi. Bu karşı devrimcilere zaman kazandırmaktan başka bir anlam taşııyordu. Parti bu fikirlere iltifat etmedi ve ayaklanmayı yönetecek olan polit büroyu Lenin liderliğinde teşkil etti. 16 Ekim'de *'Devrimci Askeri Merkez'* teşkil edildi.

Ayaklanma 24 Ekim'de başladı. 25 Ekim'de (7 Kasım) ayaklanma başarıya ulaşmıştı.

İnsanlık tarihinde Büyük Ekim Devrimiyle yeni bir çağ açılmıştı: Kapitalizmden Sosyalizm'e geçiş çağı.

Ve bu çağın mimarı Lenin'di.

SOVYET DEVLETİNİN KURUCUSU

25 Ekim'de İkinci Sovyet Kongresi (*Devamı Sayfa 10 da*)

Maoist ve Goşistler TSiP'in

Faşist katil çetelerinin saldırıları, cinayetleri devam edip gidiyor.

Genel olarak işçi sınıfımızı ve tüm emekçi halkımızı, özel olarak öğrenci gençliğimizi hedef alan faşist saldırılar karşısında maoist ve goşist unsurlar dünyanın her yanında yaptıkları kavram kargaşasını Türkiye'de de yeniden güçlendirmek istiyorlar. 1971 öncesinde olduğu gibi, gene gençliğin öncü misyonunu ortaya sürüyorlar. Öğrenci gençliği uyaran işçi sınıfı sosyalizminin görüşlerini, yorumlarını ve politikasını tahrif edip, keskin lafazanlık ve kof slogancılık perdesi altında öğrenci yığınlarından gizlemeğe, demagoji, dedikodu, tezvirat yoluyla devrimci öğrencileri şartlandırmaya çalışıyorlar. Bu goşist ve terörist grupların kısa vadeli politikaları, birbirleriyle alabildiğine keskinlik yarışını yapıp öğrenci kitlesi içindeki yurtseverlerden kendi gruplarına kadro toplamaktır. Bir yandan, maocusundan goşistine kadar bütün gruplar koro halinde işçi sınıfı sosyalizmine ve proletarya enternasyonalizmine söverlerken, kendi aralarında kıyasıya bir grupsal güçlenme mücadelesi vermektedirler.

MAOİST VE GOŞİST GRUPLAR ARASINDAKİ YARIŞ

Öğrenci gençlik içindeki gözlemlerimizden edindiğimiz kadarıyla, bugün belli başlı dört Maocu grup vardır. Bunun dışında kalan, Maocu olmayan iki goşist grup da güçlenme çabası içinde.

Sosyalist sisteme «sosyal emperyalizm» diyen ilk dört Maoist grubun arasındaki ideolojik ayrılığın ne olduğunu kendileri de bilmemektedir. Maocular dışında kalan iki goşist çizgi ise sosyalist sisteme sosyal emperyalist dememekle birlikte revizyonist olarak görmektedirler.

Ama Maocu olsun olmasın tüm bu grupların ortak yanları milliyetçi ve anti-enternasyonalist oluşlarıdır. Bu nedenle dünya devrimci hareketinin birincil tayin edici gücünün sosyalist sistem olduğunu kabul etmezler.

Onlar için tayin edici çelişki sosyalist sistemle kapitalist sistem arasında değil, ezilen halklarla emperyalizm arasındadır. Bu nedenle dünya devrimci hareketinin tayin edici unsuru olarak ulusal kurtuluş mücadelelerini görürler.

Bu gerçekte, ÇHC'nin Maocu yöneticilerinin anti-Sovyetik politikaları için uydurulmuş bir teorik kılıftır. Maocu yöneticiler böylece dünya sosyalist sistemini yok sayarak ulusal bağımsızlık mücadeleleri ve üçüncü dünya ülkeleri arasında güçlenme yolunu seçmişlerdir. Ama keskin slogancılıkla işler yürüyemeyeceğinden, bilim galip gelmiş, dünya sosyalist sistemi ile ulusal bağımsızlık hareketleri ve üçüncü dünya ülkeleri arasındaki bağların kopmazlığı, diyalektik bütünlüğü her somut olayda gücünü göstermiştir. Bu durumda Maocular üçüncü dünya ülkelerinden de destek bulamamışlar ve bağımsızlık gelişmelerine dünya çapında öncülük eden sosyalist sisteme karşı giderek artan bir milliyetçiliğe saplanmışlardır. Böylece ulusal bağımsızlık hareketlerini esas tayin edici güç ve üçüncü dünyayı esas mücadele sahası kabul eden Maocular Bengaldeş'den Şili'ye, Dofar'dan Angola'ya kadar bir çok ülkede emperyalizmin safını tutmuştur.

MAOİZMİN POLİTİK İFLASININ PRATİK ÖRNEKLERİ

Örneğin, ABD emperyalizminin işbirlikçisi faşist Yahya Han Pakistanı'nın ezen ulus şovenizmine karşı kurtuluş ve ulusal egemenlik mücadelesi veren Bengaldeş halkına karşı, gerici Pakistan rejimini tutmuşlardır. Niçin? Çünkü Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem, ilerici Hindistan yönetimi Bengaldeş halkını desteklemiştir. Ve bugün Maocular Bengaldeş'de emperyalizmin düzenlediği ve ezen ulus şovenizminin işbirlikçisi son karşı devrim hareketine alkış tutmaktadırlar.

Şili'de 1970'de Halk Cephesi iktidara geldiği zaman eğer ÇHC yöneticileri kendi tezlerinde samimi olsalardı Şili'nin üçüncü dünya ülkeleri arasına katılması ve bu ilerici rejimin emperyalizme

karşı ayakta kalabilmesi için çaba gösterirlerdi. Şili'de Halk Cephesi iktidarı bir proletarya diktatörlüğü değildi. Ya da onun özgül biçimi olan bir Halk Cumhuriyeti de değildi. Fakat koalisyonda Şili Komünist Partisi var diye ve Halk Cephesi SSCB'den destek görüyor diye ÇHC Şili ile diplomatik ilişkilerini kesti... Ama Amerikancı faşist Pinochet'in kanlı diktası geldiği zaman, tüm dünya halkları emperyalist uşağı faşist yönetimi lanetlerken, ÇHC bu yönetimle ilişki kurdu, Şili ile diplomatik ilişkilerini başlattı.

ÇHC, önceleri emperyalist işbirlikçisi kanlı İran rejimine karşı kurtuluş mücadelesi veren Dofar gerillalarını destekliyordu. Ama sonradan ABD emperyalizmi İran öncülüğünde Fars Halici (Basra Körfezi)'ni silahlandırma, gerici zinciri burada pekiştirme çabasına girdi. Ve ÇHC Fars Halici'nin emperyalistler tarafından silahlandırılma projesini destekledi ve Dofar gerillalarına yardım kesti. Niçin? Çünkü Fars Halici projesi, başlıca Sovyetler Birliği'ne ve onun etkinlik kazandığı Orta Doğu halklarına da karşıydı. ÇHC bu projeyi destekleyerek «üçüncü dünya ve kurtuluş savaşlarının tayin ediciliği» tezlerinde bile samimi olmadığını gösterdi. Yerli Maocular da buna paralel olarak İran Şahi'na alkış tuttular. Şah'ın Türkiye'ye gelişini protesto gösterilerine katıldıkları için öz eleştiri yaptılar.

Aynı olgu Filistin için de söz konusudur. ÇHC önceleri Filistin halkının kurtuluş savaşını desteklerken, halkçı güçlerin birleşip FKÖ'nü oluşturması ve bu örgütün tarihsel akışa uygun olarak sosyalist sistemle daha yakın ilişkiler kurması nedeniyle, ÇHC bugün artık Filistin halkını desteklememektedir. Son olarak Birleşmiş Milletler'de yapılan görüşmelere FKÖ'nün katılması ile ilgili Genel Kurul oylamasında ÇHC delegasyonu salonu terketmiştir. Tüm sosyalist ülkeler ve üçüncü dünya ülkelerinin hatta liberal batı ülkelerinin desteğini Filistin halkının temsilcisi olarak kabul ettiği FKÖ'ne ÇHC'nin Maocu yönetimi karşıdır.

Böylece Maocular kendi tezlerinde bile gayri samimi olduklarını bir kez daha ispatlamışlardır.

Ve Angola'da MPLA'ya karşı, ÇHC yöneticileri, CIA ve Kennedy tarafından hareketi bölmek için kurdukları, bağımsızlıktan sonra da emperyalizm adına marksist MPLA'ya saldıran FNLA'yı tutmuşlar, 300 kadar ÇHC'li subay, ırkçı Rodeyalı, Güney Afrikalı, İsraili subaylarla, eski sömürgeci faşist Portekizli ve yaşlı Nazi subaylarıyla birlikte, CIA uzmanlarının denetiminde FNLA'yı eğitmiştir. Fakat dünya halklarının tepkisi ve gerici FNLA - UNITA örgütlerinin yenilgisi karşısında ÇHC gerici - faşist örgütlere desteğini kesmiştir. ÇHC'nin Maocu yöneticileri ve dünyadaki takipçileri bugün «biz Angola'da birlikten yanayız. Süper devletler Angola'dan ellerini çeksin» diyerek kaypak ama özünde gene gerici bir politikayı savunmaktadır. 8 ay öncesine kadar Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'da halk güçleriyle, emperyalist uşağı güçler arasında birliği savunmak ne denli gericilikse, bugün Angola'da halk güçleri ile (Halkın öncüsü MPLA ile), gerici - faşist - işbirlikçi FNLA ve UNITA'nın birliğini savunmak aynı ölçüde gericiliktir. Çünkü MPLA'nın bugün gerici örgütlere karşı verdiği mücadele hem sosyal devrim yolunda devrimci bir iç savaştır, hem de ulusal devrimi tamamlamak ülke topraklarını ABD ve AET emperyalizminden tamamen kurtarmak için sürdürülen anti-emperyalist bir savaştır. Gene Angola'da devrimci ve karşı-devrimci örgütler arasında birliği savunmak, Lübnan'da saldırgan Falanjistlerle solcu güçlerin birliğini savunmak kadar gericidir.

Gene aynı mantıkla, Maocu yöneticilerin bugünkü anlayışı 35 yıl önce Çin'de varolsaydı, Japon emperyalizminin Çin'den kovulmasından sonra, Çin Halk Ordusu ile Çan Kay Şek ordusu arasında birliği savunmaları gerekirdi.

Şu halde Çin yöneticileri Angola'da bir kez daha kendi tezlerine bile karşı düşmüşlerdir. Zira, tezleri iflas etmiş, sosyalist sistemin az gelişmiş ülke halklarının dünya çapındaki öncüsü olduğu gerçeği her yeni olayda yeniden ve yeniden ispatlanmıştır.

TÜRKİYE'DE SOL SAPMA MAOİZMİN İFLASINI GÖREMEMEKTEDİR

Türkiye'de Maocu ve goşist gruplar aralarındaki yüzeysel ideolojik ihtilaf ne olursa olsun ÇHC'nin çoktan iflas etmiş bazı tezlerinde hemfikirlerdir. Maocu olmayan sol sapma çizgisi ÇHC'nin bugünkü politikasını tasvip etmemekle ve yerli Maocuların anti-Sovyet histerilerine katılmamakla birlikte eski Maocu tezlerin etkisi altındadırlar. Halk Savaşı teorisi hepsinin kabul ettiği şablon modeldir. Bir ülkede, devrim savaşında kırlardan gelip kentleri kuşatma teziyle bütünlük halindedir ve bütün bu «sol» grupların ortak temel tezidir.

Sözkonusu «sol» grupların bilimsizliğini ve teorizizliğini, Leninist olmamasını anlamak mümkünse de, yukarıda saydığımız birkaç örnekte Çin tezlerinin nasıl da iflas ettiğini görmek istememeleri pratik iflastan yola çıkıp, teoriye başvurmaya çalışmamaları olsa olsa onların küçük burjuva sınıf karakteriyle açıklanabilir.

Gene Maocu olsun veya olmasın bu grupların ortak pratiği serüvencilik ve fokoculuktur.

Elbette dünya sosyalist sistemini düşman ilan etmeyen, onu emperyalist görmeyen sol grupları, Maocu gruplardan ayrı tutmak, aradaki farkı görmek gerekir. Ama politikalarını anti-sovyetizm üzerine kurmayan, bu nedenle karşı-devrimci sayılmayacak olan sol sapma gruplar, Maocu tezlerin direkt veya dolaylı etkilerinden kurtulabilmiş değillerdir.

Ayrıca duygusal yaklaşımlar, bilimsizlik ve gençlik içindeki keskinlik yarışını nedeniyle ve temelde küçük burjuva milliyetçiliğinin etkisinden kurtulamayarak, Maocularla rezonansa gelmektedirler. Dünya ve Türkiye devrimci pratiği bu sol sapma çizgilerinin Maoizmden farklı olduğunu, işçi sınıfı düşmanlığı yapmadığını, belirli koşullarda işçi sınıfı partileriyle (Komünist Partilerle) cepheye katılabildiklerini göstermiştir. (Portekiz deneyi bu olguya bir örnektir. Maocular karşı devrim safında yer alarak Katoliklerden, Sosyalist Parti'ye kadar sağ kanadı desteklerken, sol sapma grupları PKP ile cephe kurmuşlardır. Ama bu gruplardan bazılarının PKP dışındaki son girişimleri sağ güçlendiren, devrimi geriletken bir serüven olmuştur. Şu halde sol sapma gruplarının işçi sınıfıyla zaman zaman rezonansa gelen tutumlarını gözden uzak tutmamakla birlikte onların devrimci serüvenciliklerini esas olarak bilmek gerekir.) Ayrıca Maoistlerin gerici «Ne Amerika Ne Rusya» sloganına karşılık, sol sapma «Ne Sovyetler Ne Çin» diyen eklektik, orta yolcu görüşlere sahiptir. Proletarya enternasyonalizmi bilinci bu çizgilerde de hayli düşüktür.

Özetle, sol sapma karşı devrimci güçler olan Maocuların dışındadır, ama Maoizmin etkisi dışında değildir. Maocu olmayan sol sapma ile Maoizm arasındaki farkı bilmek, Maocu olan ve olmayan «sol» çizgileri aynı kaba koymamak, aradaki farkı bilince ve ideolojik platforma çıkarmak, bu gruplara karşı işçi sınıfı enternasyonalizmini savunmak, dünya sosyalist hareketinin evrensel tezlerini kavratmaya çalışmak, Maoizmin sol kanat küçük burjuva milliyetçiliğinin etkisini azaltmak, işçi sınıfı politik hareketinin öğrenci gençlik içindeki önemli ideolojik mücadele görevleri arasındadır.

Ayrıca, faşist saldırıların yoğunluğu pek çok olayda Maoistlerle goşistleri yanyana getirmektedir. Zaten gerillacılık ve halk savaşı ile kırlardan gelip kentleri kuşatma şablonculuğu, ulusal kurtuluş savaşlarının dünya devrimini belirleyici olduğu şeklindeki tezler, hem Maocuların hem de goşistlerin ortak tezidir. Bu ortak platform üzerinde ve somut pratikte aralarındaki farklar ikinci plana itilmektedir.

MAOİST VE GOŞİST SAPMALARIN TAHRİFLERİ

Her iki çevre de işçi sınıfı sosyalizminin öğrenci gençlikle ve bu demokratik öğrenci hareketinin emekçi halk hareketi içindeki yeriyile il-

Görüşlerini Tahrif Ediyorlar

gili görüşlerini tahrif etmektedirler.

Tüm bu çevreler işçi sınıfı sosyalistlerinin gençlik konusundaki görüşlerini kendi taraftarlarına şöyle yansıtmaktadırlar:

1. TSİP gençliğin mücadelesini reddetmektedir.
2. TSİP gençlik hareketlerini provokasyon olarak görmektedir.
3. TSİP faşist saldırıları öğrenci olayları gibi göstermektedir. Oysa saldırılar tüm halkımıza karşıdır. Bu nedenle öğrenci olayları olarak nitelendirilemez.
4. TSİP Anti-faşist mücadeleyi yavaşlatmaya çalışıyor.
5. TSİP «faşizm gelecek» korkusunu yayıyor.

Bütün bu iddialar baştan sona tahrif ve demogojidir. Gençlik içinde kulaktan dolmacılıktan yararlanmak, İLKE ve KİTLE'yi okumayan yurtsever öğrenciler arasında güç toplamaya çalışmaktadırlar.

Oysa, bu dergilerin kuşbakışı taranması bile söz konusu iddiaların tahrif niteliğini ortaya çıkarmaya yeter. Kısaca cevaplandırılm.

1. GENÇLİK HAREKETİ SOSYAL MUHALEFETİN BİR PARÇASIDIR

TSİP gençlik mücadelesini reddetmemektedir. Böyle bir şey sosyal vakiyi reddetmektir. Ama TSİP öğrenci gençliğin kendisini öncü güç gibi görmesini *kesinlikle* reddetmektedir. Gençlik hareketlerinin ancak işçi sınıfının öncü disiplininde hedefine varabileceğini, egemen güçleri sarılabileceğini belirtmektedir. Ve öğrenci gençlik ile işçi sınıfı arasında, bilimsel teoriye uygun *ilkeli* bağlar kurmayı amaçlamaktadır.

İlk günden beri TSİP, gençlik mücadelesinin anti-faşist, anti-emperyalist niteliğine büyük önem vermiştir. Fakat gençliğe asla *öncü misyon* vehmedilmesine, gençlik hareketlerinin emekçi kitlelerden kopukluğuna karşı çıkmıştır ve çıkacaktır.

2. KİTLE MÜCADELESİ ESASTIR

TSİP, öğrenci gençlik hareketlerini provokasyon olarak nitelememektedir. Ama gençlik içindeki bireysel terörizm eğilimlerinin objektif olarak provokasyona yarıyacağını söylemiştir, söylemektedir.

TSİP, öğrenci gençliğin bireysel ve *terörist* mücadelesini değil, *örgütlü kitle mücadelesini* savunmuştur.

a — TSİP «nerede hareket orada bereket» anlayışını *anarşizm* olarak niteler. TSİP bu tavrın provokasyona açık niteliğini daima belirtir.

b — TSİP, bir takım Maoist ve goşist grupların, «eylem koymak», «eylem kapmak» diye ifade edilen davranışlarla sürdürdükleri «keskinlik» yarışının karşısındadır. Hele bu keskinlik yarışındaki esas motif her grubun kendisine kadro devşirmesi ise amacın makyavelist niteliği daha kolay anlaşılır.

Bir örnek olarak, son ÖDTÜ boykotunun içinde olanlar, «sol» grupların eylemde öncülüğü ele geçirmek için nasıl da kıyasıya yarıştıklarını bilirler. MC iktidarı «demokratik üniversite»yi gerçekleştirinceye kadar süresiz boykot önermek aslında «okul süresiz tatil olsun» demekten başka bir şey değildi. Nitekim ders yılı başında okullar açılınca, bu önerinin kitle desteği bulmadığı görülmüş ve hareket bir maceraya varmadan durdurulmuştur. Ama yapılan eylem belki öğrencilerin dayanışmasını sağlaması, CHP'nin desteğini (Ecevit'in açık tavrını) kazanması bakımından yararlı olmuştur, ama ÖDTÜ öğrencileri yeni acil isteklerini kabul ettirememişlerdir.

c — Gene TSİP, «ne kadar solda olursak o kadar çok devrimciyiz» tezini anarşizm kabul eder. Nitekim, zahiren en uç sol görünümde ortaya çıkan yerli Maoocular, bugün İran Şahı'nın Türkiye'ye gelişini alkışlamakta, Portekiz'de emperyalizmin başarılarına sevinmekte, Ege'deki 4. ordunun Sovyet sınırına naklini istemekte, emperyalist silah tekellerinin ve yerli militarizmin

Türkiye'de kuracağı silah sanayisini «ulusal» ilan etmekte, yani düpedüz aşırı sağın, emperyalizmin ve faşizmin kucağında oturmakta, Ülkü Ocakları'ndan «iki süper devlete karşı diyalog teklifi» almaktadırlar. Yani «uç sol», bugünden karşı-devrim safına geçmiştir.

Dolayısıyla «en solda olan, en devrimcidir» anlayışı yanlıştır, bilimsizliktir. Eğer Maoocular gibi karşı devrime gitmiyorsa temel özelliği kitlelerden kopukluktur.

İşte TSİP, «eylem koyma» yarışını, keskinlik yoluyla kadro toplama çabasını, «en sol eşittir en devrimci» anlayışını, «hareket-bereket» teorisini kesinlikle reddeder ve bu anlayışları provokasyona açık görür.

d — TSİP gençliğin örgütlü, disiplinli, birlikli *kitle mücadelesini* savunur.

3. GENÇLİK HAREKETİNİN BUGÜNKÜ HAKİM KARAKTERİ KÜÇÜKBURJUVA DİR

TSİP, faşist saldırıların tüm emekçi halkımızı hedef aldığını herkesten daha önce ve herkesten fazla söylemiştir. TSİP bu konuda şunları defalarca dile getirmiştir,

a) Sağ-sol çatışması yok faşist saldırılar var.
b) Faşist saldırılar tüm halkımızı hedef almaktadır.

c) Sağ-sol çatışması şeklinde sunulan olaylar, Türkiye'de sınıf mücadelesinin mevcut koşullardaki yansımalarından biridir.

Bu açıdan, bu olaylar genel olarak tüm toplumu, tüm emekçi halkı ilgilendirir, ana saldırılar özellikle okullarda, yurtlarda yoğunlaştığı için başlıca öğrenci olaylarıdır. Olayların genel sosyal fenomen niteliğini asla unutmamak ama esas alanın öğrenciler olduğunu da kabul etmek gerekir.

Goşistler ve Maoistler bu olayların, belirgin öğrenci olayları karakterini reddederek Türkiye'deki kendi hareketlerini asli sosyal mücadele gibi göstermektedirler. Böylece anti-faşist mücadelenin de birinci platformunun emekçi yığınlar değil, öğrenci gençlik olduğunu kabul ettirmek istemektedirler. Bunun altında yatan motif, öncü devrimci gücün öğrenci gençlik olduğudur. Ve sol sapma bu davranışına kılıf olarak bugün «Türkiye'de proletarya partisi yoktur» tezini getirmektedir. («Proletaryanın politik hareketi güçlü değildir» demek istiyorlar.) Ama işçi sınıfının siyasi hareketinin bugünkü zaafı ve birlikten yoksun oluşu, öğrenci gençliğe öncülük vermez. Şayet proletarya hareketi zayıfsa yapılacak birincil görev onu güçlendirmektir. Bunun da biricik yolu vardır: İşçi sınıfının örgütlenmesine hizmet etmek. Oysa Maoistler ve goşistler işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin örgütlenmesini değil, dar aktivist kadroların askeri örgütlenmesini anlamakta, anti-Leninizm yapmaktadırlar.

Sol sapmanın bu anlayışı onları üniversite sınırları içine hapsedmiştir. Çok önceden defalarca yazdığımız gibi faşist saldırıların amaçlarından biri de öğrenci gençliği okul duvarları arasında sıkıştırarak kitlelerden tecrit etmek, bireysel terörizmi ve sol maceracılığı bu şekilde teşvik edip, yeni yetişmekte olan kadrolara ağır kayıplar verdirmektir. (Gene goşistler üniversite dışına çıkıp işçilerle ilişki kurduklarında da patronu öldürmek, sarı sendikacıyı dövmek, ispiyonu korkutmak gibi anarşist ve bireysel terörist önerileri getirmektedirler.)

Şu halde gençlik olaylarının genel toplumsal yanını kalkan edip, bunları öğrenci olayları değilmiş gibi göstermek, Türkiye'de temel sınıf mücadelesini inkar etmek, bir başka deyimle temel sınıf mücadelesinin yerine, ancak onun bir türevi olan öğrenci hareketlerini geçirmektedir. Bu mantığın doğal tecellisi «öncü devrimci biziz» dir. 12 Mart öncesinde de bu noktadan yola çıkmış, işçi sınıfının öncülüğü inkar edilmiş ve «ideolojik öncülük» tezleri ortaya atılarak bir avuç aktivistin fedakar eylemleriyle devrimin, sıcak mücadelenin başlayacağı sanılmıştır.

Bugünkü gelişim de bir üst düzeyde bu anlayışın devamıdır. Aynı mantığın bir başka slo-

ganı da «Devrimi devrimciler yapar» şeklindedir. Oysa devrimi devrimciler değil, DEVRİMCİ SİNİFLER ve zümreler yapar. Bunların ise öncü gücü İŞÇİ SİNİFİ'dir.

4. FAŞİZME KARŞI MÜCADELE SINIF MÜCADELESİDİR

TSİP anti-faşist mücadeleyi yavaşlatmamaktadır. Tersine kitlelere maletmeye çalışmaktadır. Türkiye'de anti-faşist kampanyayı bir yıl önce Şahin Aydın'ın öldürülmesinden sonra ilk kez TSİP başlatmıştır.

TSİP, en etkili anti-faşist mücadelenin işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi kitlelerle verileceğini savunmuş ve bu yolda çaba göstermiştir.

TSİP, öğrenciler içinde parsa toplamak amacıyla yapılan keskinlik tırmanışını, eylem koyma çekişmesini faşizmi geriletecek bir mücadele olarak görmez. Bu nedenle, dar Maoist ve goşist grupların keskinlik yarışından sakınması için TSİP'nin öğrenci gençliği uyarması, anti-faşist mücadeleyi yavaşlatmak değildir.

TSİP, faşizme karşı mücadelenin bir SINIF mücadelesi olduğunu söyler. Ne küçükburjuvazinin ne de onun dinamik kesimi öğrenci gençliğin tarih sahnesinde bağımsız bir güç olamayacağını, öğrenci gençliğin mücadelesini de burjuvazi ve proletarya arasındaki temel sınıf mücadelesinin belirlediğini söyler. Şu halde gençliğin de asıl anti-faşist görevinin kendi mücadelesini işçi sınıfı ve tüm emekçi halk mücadelesiyle birleştirmesi olduğunu vurgulamak, faşist provokasyonları göstermek, gençliği işçi sınıfının yanına kazanmaya çalışmak mücadeleyi yavaşlatmak değildir, tersine öğrenci gençliğin kitlelerden tecrit olmasını önleyerek daha güçlü, topyekün anti-faşist mücadeleyi ve mücadele birliğini kurmaktadır.

5. AÇIK FAŞİZMİ ÖĞRENCİ HAREKETİ DOĞURMAZ

TSİP'nin yaptığı uyarı ve eleştiriler hiç bir zaman «Aman dikkat, yoksa faşizm gelir» şeklinde olmamıştır. Bu da Maoist ve goşistlerin bir başka tahrifidir.

Birincisi, TSİP herşeyden önce sosyalizmin bilimine ortodoksça bağlıdır. Ve faşizmi getiren faktörün terörist eylemler olmadığını bilir. Burjuva diktatörlüğünün açık faşist bir diktatörlüğe dönüşmesini belirleyen güç elbette birkaç küçük terörist grubun eylemleri olamaz. Bir toplumda burjuva demokrasisinden açık faşizme geçiş veya geçemeyiş o topluma etki yapan tüm iç ve dış faktörler belirler. Bu nedenle herşeyden önce açık faşizmin gelip gelmeyeceğini tayin eden esas faktör, o ülkedeki sınıflar mücadelesinin objektif durumu ve o ülkenin uluslararası konjonktürdeki yeridir. Eğer dış ve iç güçler dengesi emekçi halkın iyice aleyhinde ise yani faşizmin *objektif* şartları oluşmuşsa, emekçi halk hareketi faşizmi önleyebilecek güçte değilse, terörist ve anarşist hareketler faşizm için sadece bir *bahane* olur. Yani faşizmi getiren şey, öğrenci hareketleri veya üç beş banka soygunu değildir. Finans kapitalin en gerici, en şoven kesimleri açık faşizmi getirmek için bir seri komplo düzenlerler. Böyle bir açık faşist diktanın eşliğinde faşist mihraklar toplumun özellikle küçükburjuva katlarında «otorite ihtiyacı» yaratmak isterler. Şehir ve kır küçükburjuvazisi kendisini «güvenlik ve asayiş» içinde görmek ister. İşte açık faşizm, gelmeden önce küçükburjuvazinin tutucu kesimlerinden destek bulmak için özellikle bu katmandaki otorite özelemlerini kullanırlar. Terörist ve anarşist hareketler ancak bu durumda faşizmin gelişini *tayin eden* değil sadece hızlandırın «toplumda otoriteye ihtiyaç duyma» duygusunu güçlendiren, faşist güçlere bahane hazırlayan subjektif bir koşul ve yan bir faktör olarak devreye girer.

Şu halde faşizmin gelmesini objektif koşullar belirler. Terörist-anarşist hareketlerin faşizmi getirdiğini iddia etmek bilimsellikten uzaktır, metafizik düşüşün bir ürünüdür.

TSİP bu gerçeği defalarca belirtmiştir.

(Devamı 11 Sayfada)

LENİN

(Baştarafı Orta Sayfada)

toplandı. 650 delege'nin 400'ü bolşevik partisindendi. Kongre bütün iktidarın Sovyetlerin eline geçtiğini ilan etti. Lenin kürsüde belirdi, tezahürat ve çok yaşa Lenin! seslerinden konuşmasına başlayamıyordu. Kongre Lenin'in bütün sınırlarda derhal ateş kesilmesini ve barış çağrısını alkışlarla karşıladı. Bu işçi iktidarının barış sesiydi. Savaşın insanlığa karşı işlenmiş en büyük cürüm olduğu dünyaya ilan edildi.

Lenin daha sonra toprak sahipliği hakkındaki raporunu okudu. Toprak beylerinin toprakları karşılıksız olarak alındı ve köylülere devredildi. Bu toprakların alanı 150 milyon hektarı aşırıyordu.

Kongre Bütün Rusya İşçi ve Asker delegeleri Sovyeti Merkezi İcra Komitesi üyelerini seçti ve Halk Komiserleri Konseyini yani hükümeti teşkil etti. Lenin bu konseyin başkanlığına getirildi. Böylece dünyada ilk defa işçilerin ve köylülerin hükümeti oluşuyordu.

Artık devrimin korunması ve yerleştirilmesi yeni işçi devletinin başlıca göreviydi.

Sosyalist devrim tek ülkede zafere ulaşmıştı. Bu ülke ekonomik açıdan geri bir ülkeydi. Nüfusun büyük çoğunluğu küçük çiftçilerden oluşuyordu. Savaş hâlâ devam ediyordu. Sovyet iktidarının düşmanları sabotajlarla, ayaklanmalarla, yalanlar yayarak devrimi yıkmaya çalışıyorlardı. Üstelik Parti çizgisine, Parti içinde Kamanev, Zinoviev ve Rykov gibi muhalefet edenler vardı. Düşman direnişi kırılmalı, küçük kasabalara kadar yiyecek ulaştırılmalı, fabrikalar tamir edilmeli ve işletmeye açılmalıydı. Yeni Sovyet Devleti örgütlenmeliydi. Bunun için işçilerin ve köylü yığınlarının aktif ve kolektif çalışması seferber edilmeliydi.

Kısa bir süre içinde köklü siyasi ve ekonomik dönüşümler gerçekleştirildi. Fabrikalarda üretim ve dağıtım işçi komitelerinin kontrolüne verildi. Bütün imtiyazlar ortadan kaldırıldı. Demiryolları, bankalar, denizcilik, dış ticaret, bütün fabrikalar artık halkındı.

Lenin'in önerisiyle, ekonominin planlanması ve yönetimi için *Yüksek Ekonomik Konsey*, Milliyetlerin meseleleri için *Halk Komiserliği*, karşı devrim ve sabotajlarla mücadele etmek için *Bütün Rusya Olağanüstü Komisyonu* kuruldu. Lenin; *'Ezilen ve Sömürülen Tüm Halkın Hakları'* bildirgesiyle bütün sovyet vatandaşlarının tam eşitliğini ilan etti. Bu sovyet anayasasının temeli oldu. Bütün milliyetlere kendi kaderlerini tayin hakkı, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı tanındı. Bu bildirge Sovyet halkları arasında, yıkılması artık mümkün olmayacak bir dostluk zemini yarattı.

LENİN'İN BARİŞ İÇİN MÜCADELESİ

Sovyet hükümetinin sürekli barış çağrılarına rağmen, İngiltere, Fransa ve ABD., Almanya ile barış görüşmelerine oturmayı kabul etmiyorlardı. Lenin bu şartlar altında Almanya ile ayrı barış görüşmelerine başlamaya karar verdi. Alman emperyalizmi barış görüşmelerinin yapılmasını onayladı, ancak görüşmelerde Sovyet topraklarından büyük bölümler talep etti.

Parti ve hükümet önemli bir sorunla karşı karşıyaydı şimdi. İstekleri kabul etmek, ya da savaşa devam etmek. Lenin *Barıştan yana* çıktı. Ülkenin, yeni işçi devletinin nefes almaya, zamana ihtiyacı vardı. Sovyet Cumhuriyetini

kurtarmak için fedakarlıklar yapılmalıydı. İşçiler ve köylüler mevzilerden çekilmeli, ülkenin yeniden inşası için seferber edilmeliydi. Barış kararına varılmasına menşevikler, Troçki, Sosyalist - Devrimciler ve Buharin'in temsil ettiği 'Sol Komünistler' karşı çıktılar. Bunlar Almanya'ya karşı devrimci bir savaş sürdürülmesi gerektiğini ileri sürdüler. Lenin 'sol komünistler' ve Troçki aleyhinde makaleler yazdı, onların bir kumar teklif ettiklerini söyledi. Uluslararası devrim için Sovyet iktidarını feda ediyorlardı, halbuki dünyada işçi sınıfının yürüteceği kurtuluş mücadelesine en iyi destek Sovyet iktidarının korunması ve pekiştirilmesi ile mümkün olacaktı.

Bu sorun ancak 6 Mart 1918'de toplanan 7. Parti kongresinde sonuçlandırıldı. Kongre Büyük çoğunlukla Lenin'in derhal barışa gidilmesi isteğini onayladı.

Bu kongrede Lenin'in önerisi üzerine partinin adı Komünist Partisi olarak değiştirildi.

Barış bütün kaynakların ekonominin emrine verilmesi için gerekli ortamı hazırlamıştı artık. Üretkenlik artırılmalı, ağır endüstriye yönelinmeli, daha fazla kömür, demir ve çelik üretilmeliydi. Kitleler eğitilmeliydi.

Zengin köylülerin tarımsal üretimi baltalamaları karşısında onbinlerce işçi tarımsal alanlara üretimi denetlemeye gönderildi. Yoksul köylü komiteleri kuruldu. Bu tedbirler Sovyet iktidarının kırlarda güçlenmesine sebep oldu.

Temmuz 1918'de yapılan 5. Sovyet Kongresi Cumhuriyetin ilk anayasasını kabul etti.

Barış günleri uzun sürmedi. Devrim ateşinin bütün dünyayı sarmasından korkan emperyalist ülkeler Sovyet Cumhuriyetini yıkmak için harekete geçtiler. Karşı-devrimci beyaz muhafızlar saldırılarını yoğunlaştırdılar. Lenin *'Her şey düşmanın yenilmesi için'* sloganını attı.

ANAYURDUN SAVUNMASINA ÖNDERLİK EDERKEN

Yabancı silahlı müdahale ve iç savaş günlerinde Lenin'in içine girdiği yoğun çalışmayı anlatmak mümkün değildir. Askeri harekâtların planlanmasını yönlendirmek, Kızıl Ordunun güçlendirilmesi, yiyecek, giyecek ve silah sağlanması, bütün problemlere yetişiyordu Lenin. Gece yarısı bir merkez komitesi üyesini uyandırıyor, birliklerden birinin yiyecek ihtiyaçlarını karşılanıp, karşılanmadığını araştırıyordu. Hemen hergün, işçilere, Kızıl Ordu erlerine hitap ediyor, devrimci güven ve heyecanı yüksek bir seviyede tutuyordu.

Bu arada karşı devrimciler de boş durmuyorlardı. 30 Ağustos 1918'de Sosyalist-Devrimci bir kadın zehirli kurşunlarla Lenin'i ölüm derecesinde yaraladı.

Parti ve bütün ülke ayağa kalktı. Lenin'in sağlık durumunu bütün ülke yakından takip ediyor, iyileşme emareleri görüldüğünü duyunca sokaklarda eğlenceler düzenliyorlardı. Lenin tam iyileşmeden görevi başına döndü.

1918-1919 kışında partinin emri üzerine binlerce üye cepheye gitti. Lenin hiçbir zaman haktan birşey saklamadı. Onları hiçbir zaman iyimsen tablolarla oyalamadı. Durumun ciddiliğini bütün açıklığıyla ortaya koydu. Parti üyeleri cephenin en tehlikeli kesimlerinde görev aldılar, partili olmayan yığınlara hayatlarını ortaya koyarak önder oldular.

Sekizinci Parti kongresi Paris Komününün yıldönümünde yabancı müdahalecilerin ve karşı devrimcilerin saldırılarının en yoğun olduğu bir sırada 18 Mart 1919'da toplandı.

Lenin'in hazırladığı raporun ana bö-

lümünde orta köylülüğün işçi-köylü ittifakına kazanılmasının sosyalizmin kurulmasında hayati önem taşıdığı belirtiliyordu. Partinin bu yönde aldığı karar ve uygulamalar gerçekten de iç savaşın zaferle sonuçlanmasında tayin edici bir unsur olmuştur.

Sekizinci kongre yeni bir parti programı kabul etti. Bu program kapitalizmden sosyalizme geçişi sağlamak için yerine getirilmesi gereken görevleri tesbit ediyordu.

ÜÇÜNCÜ ENTERNASYONAL

1918 yılının ikinci yarısında dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı partileri kuruldu. Lenin Avrupa ve Amerikanın işçilerine 3. Enternasyonalin kurulması için bir çağrı yaptı. Mart 1919'da Moskova'da 3. Enternasyonalin ilk kongresi toplandı. Kongrede Lenin burjuva demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü üzerine bir rapor sundu. Sovyet iktidarını ve deneylerini anlattı. Hiçbir iktidarın işçi sınıfı iktidarı kadar demokratik olamayacağını anlattı. Birinci kongre 3. Enternasyonalin kurulduğunu resmen ilan etti. İkinci kongre 1920'de, Üçüncüsü 1921'de ve dördüncüsü 1922'de toplandı. Lenin en önemli komisyondalar çalıştı, köylülük ve milli mesele üzerinde, ezilen uluslara karşı tavır meselesinde önemli konuşmalar yaptı. Bütün ülkelerin işçilerinin birliği ve kaynaşmasının önemini vurguladı.

SOSYALİST EKONOMİNİN İNŞASI

9. cu Parti kongresi 29 Mart 1920'de toplandı. Sekiz gün süren kongrede Lenin altı kere söz aldı. Parti kongresi, temel hedefi ülkenin elektrifikasyonunu sağlamak olan tek bir ekonomik plan üzerinde çalıştı.

Lenin ağır endüstrinin ve elektrifikasyonun sosyalizmin kurulması için temel hedef olduğunu açıkladı. «Sosyalizm sovyet iktidarı artık bütün ülkenin elektrifikasyonudur» dedi.

Üretici güçlerin geliştirilmesinde elektrifikasyon önkoşul olarak ortaya çıkıyordu. 30 büyük elektrik santralının kurulması elektrik üretiminin 17 kere endüstriyel üretimin ise 15 kere artırılması planlandı. 1934 de bu plan tamamen başarıya ulaşmıştı. Köylere elektrik sağlanmasının ilk yıllarında ışığa kavuşan köylüler ampullere «İyiç lambası» adını takmışlardı.

1920'de emperyalistlerin son saldırısı geri püskürtüldü ve iç savaş Sovyet halkının zaferiyle sona erdi.

Ama bu savaş sonunda Sovyet ekonomisi harabolmuştu. Endüstri savaştan önce ürettiği küçük miktarın bile ancak yedide birini üretebiliyordu. Ham madde yokluğu yüzünden birçok işletmeler üretimi durdurmak zorunda kalmıştı. Demiryolları felce uğramıştı. Kentlerde işçiler açtı.

İşte bu durumda Lenin'in dehası bir kez daha kendini gösterdi. Yeni İktisadi Politika (NEP), Lenin endüstri merkezlerinin ihtiyaçlarını karşılamak için önce tarımın düzeltilmesi gerektiğini anlattı. Küçük köylülüğün ülke çapında yaygın olduğuna işaret eden Lenin, işçi sınıfının köylülük ile birlikte sosyalizmin inşasını gerçekleştirebilmesi için NEP'in uygulanmasını zorunlu görüyordu. Lenin vergilerin aynı olmasını, tahıl ve diğer artı ürünlerin serbest ticaretinin sağlanmasını, kooperatiflerin kurulmasını öneriyordu. Böylece köylüler daha fazla tahıl üretmek isteyecekler ve bu da ulusal ekonominin gelişmesini sağlayacaktı. Gerçi bu serbest ticarete ve kiralanan işgücüne dönüş oluyordu ama sadece ge-

ciydi ve artık iktidar işçilerin ve köylülerin elinde olduğu için hiçbir tehlikesi yoktu.

Lenin bu arada şaşılacak derecede çok ve değişik konu üzerinde çalışıyordu, ancak yorgunluk, bir yandan da yaralarının yan etkileri sağlığını iyice bozmuştu. 1921 kışında doktorlar sık sık işi bırakıp tedavi olmasını ve dinlenmesini tavsiye eder olmuşlardı. 1922 de sağlığı iyice kötüleşmişti ama yine her gün devlet işleriyle uğraşmaktan geri kalmıyordu. 1922 Martında Partinin 11 inci kongresinde Lenin NEP'in ilk yılının sonuçlarını açıkladı ve ekonominin iyice doğru gittiğini müjdeledi. Bu kongre Lenin'in katıldığı son kongre oldu.

O yaz Lenin ağır bir kriz geçirerek Moskova yakınlarındaki Gorki'ye dinlenmeye gitti. Ancak ekimde yine işinin başındaydı.

13 Kasım 1922 de yapılan Komintern'in dördüncü kongresinde Lenin «Rus devriminin 5 yılı ve Dünya devriminin geleceği» hakkında bir rapor verdi ve uygulanan NEP çizgisinin ekonomiyi iyice güçlendirdiğini bildirdi.

Lenin Sovyet Cumhuriyetlerinin tek bir federal devlet halinde birleşmelerine çok önem veriyordu ve bunun nasıl yapılacağını da Politbüro üyelerine yazdığı mektuplarda belirtiyordu. Nitekim Lenin'in fikirleri üzerinden yürüten ve 1922 aralığında toplanan Birinci Sovyetler Kongresi *Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinin* kurulmasına karar verdi. Lenin, SSCB Halk Komiserleri Konseyi Başkanı seçildi.

Aynı ayda Lenin ağır bir kriz daha geçirerek yatmak zorunda kaldı ama kendini biraz iyi hisseder etmez yani 1923'ün ilk aylarında ünlü son makalelerini dikte ettirdi. Lenin'in siyasi vasiyetleri olan bu makaleler şunlardı: «Kongreye mektup», «Bir günden Sayfalar», «İşbirliği Üzerine», «Devrimimiz», «İşçilerin ve Köylülerin Kontrolünü Nasıl Yeniden Örgütlemeliyiz?» «Az Olsun, Öz Olsun».

Mart 1923'de Lenin'in sağlığı son derece kötüleşti. Mayısta yine Gorki'ye gitti. Herkes sağlığının düzelmesi haberini bekliyordu. 19 Ekimde Kremlin'de döndü.

Görgü tanıkları Lenin'in o günü nasıl geçirdiğini anlatırlar. Dairesine çıktı. Halk Komiserleri Konseyinin toplantı salonuna göz attı, bir an durup çevresini seyretti, sonra bürosuna giderek birkaç kitap aldı ve Kremlin'den çıktı. Otomobile binerek Moskova sokaklarında dolaştı, Tüm-Rusya Tarım Sergisine uğradı. Sanki Moskova'ya veda ediyordu.

21 Ocak 1924 günü saat 18.50'de Lenin beyin kanamasından öldü.

Parti Merkez Komitesinin halka yayınladığı mesaj şöyleydi:

«Millîtan liderliği altında partimizin, savaşın dumanları arasından Ekim'in kızıl bayrağını sağlam bir elle ülke çapında kaldırdığı, düşmanların direnişini yaktığı ve eski çarlık Rusyasında çalışan halkın egemenliğini sıkıca yerleştirdiği adam öldü. Komünist Enternasyonalin kurucusu, dünya komünizminin önderi, uluslararası proleteryanın sevgilisi ve gururu, ezilen Doğu'nun bayraktarı ve Rusya işçilerinin diktatoryasının başı, öldü.»

İnsanların Lenin'e karşı sonsuz bir sevgileri vardır. Bir önder, bir öğretmen, bir kristal kadar saf ahlâk sahibi bir adam; olağanüstü tevazu ve sadelik, bitmez tükenmez bir devrimci enerji, katı ilkeler sahibi bir adam; sömürlere karşı amansız olan, ama çalışan halka sonsuz bir sevgi duyan bir adamı Lenin.

Lenin'in adı, büyük davası ve öğretileri çağlar boyunca yaşayacaktır. Lenin'in davası yenilmez!